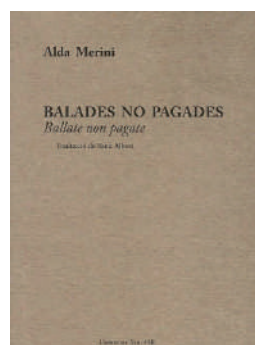

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Àngel Carbonell

Ressenya del poemari *Balades no pagades*, d'Alda Merini

PÀGINA 15

Espai CET

A l'hivern, explorar la muntanya amb raquetes o bé amb esquís

PÀGINA 13

Jaume Valls

'Fila Zero', gasetilla teatral de Terrassa, tardor 2021

PÀGINA 14

L'esplèndid fons documental del Centre d'Estudis Llibertaris Josep Padilla

PÀG. 12

→ Coneixem aquest espai ubicat als locals del carrer Ramon Llull 136

Isabel Marquès encara l'últim any de mandat com a Síndica

PÀG. 2

La FAVT també reclama que es destini un 25% més a l'Atenció Primària

→ Manifest conjunt per unes voreres lliures d'obstacles

PÀG. 3

La Revolta Ca n'Anglada es posa en marxa

→ Els projectes del barri han estat "insuficients o mal orientats" **PÀG. 5**

Grups d'Ajuda Mútua contra la depressió, la tristesa i la pèrdua d'illusió

PÀG. 4

> Un balanç positiu, que no fàcil, de la gestió des de la Masia Freixa

La Síndica de Greuges posa rumb a l'últim any de mandat

Pep Valenzuela

La Síndica de Greuges municipal encara aquest 2022 com l'últim any de mandat, així ho diu la norma. Clar que l'exercici de síndica, des del 2010, no ha estat precisament marcat per la norma, o potser sí, i per això alguns problemes: al poder no li agrada ser supervisat, per més que parli de transparència i participació ciutadana.

La Isabel Marquès se n'ha referit més d'una vegada: «potser pensaven que em tindrien com un pom de flors per guarnir el despatx». Però no ha estat el cas. Les ciutadanes no sempre tenen raó, però el govern municipal, entre burocràcia i arrogància, feliç d'haver-se conegut, creu innocentment (deixem-ho així) que fins i tot quan ho fa malament o només en favor de poques persones, tot té disculpa perquè s'hauria fet de bona fe i pel bé i benefici de la ciutadania. Però no és el cas.

Els greuges i mancances van des de multes de trànsit injustificables fins a vulneració de la Carta de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, de la qual Terrassa és signatària fa més de dues dècades. I en el millor dels casos, es justifiquen amb aquells «fem el que podem», «no és competència nostra»...

Amb aquest garbuix de casos i l'horitzó del gener del 2023, la Síndica mira amb entusiasme el futur: «tinc tot un any, això d'acord amb la norma», declara Marquès, «espero que quedarà una oficina de sindicatura ben adaptada, en marxa, sigui qui sigui titular, les persones que hi treballen són competents i treballen bé, així ha de seguir, és necessari».

Sempre autocrítica, la Síndica reconeix que «han mancat coses per fer». Lamenta, sobretot, «no haver trepitjat més els barris», per conèixer directament els problemes. Això fa referència, a més, a l'oficina itinerant de la Sindicatura (establerta mitjançant un acord amb la FAVT), que «ha funcionat, però menys que volia, clar que hi havia la covid; però sempre que em demanen anar a llocs, jo hi vaig, per atendre, per parlar i saber»; com ara amb les treballadores del Servei d'Assistència Domiciliària (SAD), que és un tema de l'Ajuntament; o Taigua (empresa municipal de l'aigua) també perquè hi ha gent a les quals els demanen que canviïn els comptadors, amb despeses extres que generen problemes. «Cal que es faci», aclareix la Síndica, «però crec que s'ha d'anar amb compte i aplicar sempre el principi d'equitat».

Aquest ha estat el cas, tard i amb problemes, però finalment resolt, explica la Síndica, de les multes de la plaça de Vallparadís (entrada al centre sociosanitari de Mútua de Terrassa), on tothom que entrava amb el cotxe era multada, inclús gent que anava a deixar una persona a fer rehabilitació, i els multaven cada dia dues vegades; una persona de Sant Cugat va anar a demanar socors a la Sindicatura amb 4.000 euros de multa. «A sobre, ho han fet pitjor i més greu en notificar totes les multes juntes, en lloc

d'avisar des de la primera, que com a mínim ja et posa en alerta. Al final s'ha resolt bastant bé, s'han retornat molts imports de les multes injustificades que s'han acreditat».

En relació amb la bústia ètica sobre l'actuació de càrrecs municipals, la Síndica informa que hi entren poques denúncies i d'aquestes la majoria no són casos pertinents al mecanisme de control. De totes formes, assegura Marquès, els casos són derivats al lloc on toca. El problema, adverteix, és que «la comissió que ha d'estudiar els casos està formada per representants dels partits, i caldria que fos una altra gent, independent. Però aquest tema, no s'ha mogut».

Fent camí, la Síndica es va demanar a ella mateixa: «però, qui controla la controladora?», i tot considerant que les bones intencions no són suficients per fer bé les coses, decidí elaborar un codi ètic de la Sindicatura, que és públic i de lliure accés a la web. L'entitat que recull els greuges en relació amb la Sindicatura és la Comissió Ciutadana de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat.

Tot plegat, cal reconèixer que la

■ La Síndica Isabel Marquès, en el seu despatx a la Masia Freixa

PV

Isabel Marquès ha aconseguit fer el seu paper amb molt bona nota i, fins i tot, anant més enllà d'allò recollit en les normes fins ara, tot demostrant aquella vella dita que

afirma que «la lluita fa la llei». Així ho ha reconegut el Col·legi d'Advocats de Terrassa en decidir atorgar-li el «Premi a l'Advocacia Compromesa per la seva llarga

trajectòria en favor dels drets humans, en especial els drets fonamentals de la ciutadania egarenca com a titular de la Sindicatura de Greuges municipal de Terrassa».

Convocatòria d'una consulta popular sobre la instal·lació de contenidors a Can Boada

La Sindicatura de Greuges de Terrassa ha tancat l'any 2021 amb una «Actuació d'ofici 1/2021», amb data 22 d'octubre, que demana la convocatòria d'una «consulta popular no referendària» perquè es pronunciï la ciutadania afectada per l'actuació municipal generada per la instal·lació dels contenidors de recollida lateral per la dreta al barri de Can Boada.

El passat mes de gener, l'Ajuntament va instal·lar contenidors nous de recollida lateral per la dreta al barri de Can Boada i, per aquest motiu, va reordenar el trànsit en el sector. Al respecte, desenes de persones afectades van reunir signatures i van protestar contra els canvis, manifestant la seva disconformitat per la supressió de places d'aparcament i la creació d'una rotonda interior al barri.

Les queixes va fer que el govern es comprometés a rectificar, segons explica l'actuació d'ofici citada, però aquesta gestió ha fet que altres veïns es mobilitzessin per demanar a l'Ajuntament que no cedeixi. Això, en considerar que reinstal·lar els antics contenidors, més petits, implica col·locar més contenidors i ocupar el doble d'espai actual.

La Síndica ha efectuat al llarg dels darrers mesos una «intensa tasca de mediació entre les parts i, sobretot, ha mantingut reunions amb les ciutadanes i els ciutadans afectats per escoltar el seu parer i intentar promoure l'acord», s'informa a l'actuació, on també es reconeix «el dret de la ciutadania a intervenir en els assumptes públics» com «un element bàsic de la democràcia», tot citant la Constitució, l'Estatut d'Autonomia i el Reglament Municipal de Participació Ciutadana.

La Síndica destaca el fet que «el territori o barri constitueix l'espai de relació i és on es teixeix la cohesió social. Quan existeixen protestes per uns espais concrets, a vegades s'improvisen "processos participatius" que poden donar com a resultat decisions poc consensuades i que no satisfan a les parts. Per tal d'evitar aquesta improvisació i partint de l'experiència i la necessitat de la participació, la Síndica creu convenient incorporar processos participatius, en la mesura que sigui possible, en tots aquells temes que puguin implicar canvis o transformacions importants en la vida dels ciutadans i ciutadanes d'entorns concrets».

En el cas que planteja el con-

flicte generat al barri de Can Boada per la instal·lació de contenidors nous de recollida lateral per la dreta que ha comportat una reordenació del trànsit i una discrepància veïnal entre tornar al model anterior o mantenir l'actual, la Síndica considera «primordial escoltar les ciutadanes i els ciutadans afectats mitjançant una via de participació per poder expressar la seva opinió».

La Síndica es felicita que l'Ajuntament aposti per dur a terme una acció participativa per conèixer el posicionament i opinió de la ciutadania, fent esment exprés a la formulació d'una enquesta mitjançant la Plataforma digital Participa a Terrassa, una enquesta porta a porta o sessions informatives amb recollida de posicionament de les persones participants, entre altres fórmules possibles de participació ciutadana. Però matisa també que «l'elecció del mecanisme i seguiment del mateix en situacions com la plantejada requereix una comissió "ad hoc" que generi confiança i doni garanties a la ciutadana».

Tot plegat, la Síndica ha manifestat el seu parer sobre la solució a adoptar i ha dirigit a l'Ajuntament una actuació d'ofici que esdevé una recomanació dirigida al Consistori consistent en:

«L'Ajuntament convoqui una consulta popular no referendària perquè les ciutadanes i els ciutadans afectats per l'actuació municipal portada a terme al barri de Can Boada manifestin la seva opinió, dins el marc normatiu de la Llei 10/2014 de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana i del Reglament municipal de participació ciutadana.»

Atenció primària, cal un 25% del pressupost de sanitat

La Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa dona suport al manifest publicat per la federació de Sabadell i que la Confavc va fer també seu. Una anàlisi i propostes concretes per poder avançar a partir del respecte dels drets de les persones a una assistència sanitària en condicions dignes.

Ahores d'ara, no cal recordar que la pandèmia ha deixat al descobert les greus deficiències que pateix la sanitat pública, en gran mesura a causa de les retallades aplicades en els últims anys que ha impedit fer front a la covid-19 amb tots els efectius (humans i materials) que haguéssim disposat sense retallades i que ha deixat una cadena de conseqüències amb milers de morts i sofriments (part d'ells evitables d'haver comptat amb els recursos eliminats).

I, cal insistir, l'Assistència Primària, com a base de tot la bastida de la sanitat pública, ha estat la que amb més virulència ha patit les retallades i que, les estratègies que segueixen marcant estan a les antípodes d'un model d'Assistència Primària com un servei de proximitat i humà, compost per un conjunt de professionals de medicina de família, pediatria, infermeria, odontologia, treball social i d'atenció a la ciutadania, preparat per oferir una atenció integral que inclou l'atenció i la promoció de la salut i l'educació en els hàbits saludables, la prevenció de malalties i l'orientació en l'assistència social.

És a dir, el model d'Assistència Primària que necessitem i que

les retallades de la Generalitat s'ho estan carregant gradualment des de fa anys i al respecte volem manifestar:

1. L'Assistència Primària no necessita d'assajos per "optimitzar" la precarietat en la qual l'han enfonsat en els últims anys. Reivindiquem superar la precarietat amb més recursos humans, econòmics i infraestructures perquè l'Assistència Primària pugui complir dignament la funció que té encomanada.

2. L'Assistència Primària no necessita la concentració arbitrària de la pediatria per districtes. Reivindiquem que cada CAP mantingui els professionals que ha de tenir per complir amb la seva funció i, entre ells, la pediatria.

3. L'Assistència Primària està insuficientment finançada. Reivindiquem el 25% del pressupost en sanitat com recomana l'OMS i fan els països avançats de la UE.

4. L'Assistència Primària no necessita decisions absurdes com deixar el barri de Poblenou sense consultori o a temps parcial i sense metge. Reivindiquem la seva reobertura immediata i, com

a mínim, amb els mateixos serveis que tenia quan el van tancar.

5. L'Assistència Primària no necessita més telèfons. Reivindiquem una assistència de proximitat, humana i presencial, i això requereix més personal.

6. L'Assistència Primària no necessita actuacions reactives o conjunturals. Reivindiquem un diagnòstic dels problemes estructurals que pateix a causa les retallades i la incomprensible falta de planificació per la Conselleria de Salut, començant pel retorn del retallat (professionals, equipaments, privatitzacions...) i consensuant amb les entitats ciutadanes i sindicals solucions socials per treure la sanitat pública de el pou en què l'han ficat.

7. La sanitat pública no necessita polítics amb "postoreigs". Reivindiquem que s'apliquin polítiques socials per deixar de ser la penúltima autonomia (després de Madrid) que menys inverteix del seu PIB a la sanitat pública Sr. Aragonès (President de la Generalitat) i Sr. Argimon (Conseller de Salut), si les reivindicacions exposades no les entenen, podem donar-los les explicacions oportunes. Mentrestant, seguirem denunciant les seves polítiques neoliberals i reivindicant la sanitat pública (i Assistència Primària), universal, de qualitat, amb recursos, de proximitat i humana.

Preocupació veïnal davant l'eventual eliminació de les places d'auxiliar de gestió del SAD

A finals de desembre, la FAVT es feia ressò d'un missatge publicat pel sindicat SALT, de treballadores i treballadors de l'Ajuntament de Terrassa, en el qual s'afirmava que el govern local pretendria "eliminar" algunes de les poques places que queden (7) "d'auxiliar de gestió del SAD", servei d'assistència domiciliària.

La preocupació de la Federació d'associacions veïnals és especialment gran tot just quan aquest mes de desembre s'havia iniciat una campanya per la remunicipalització d'aquest servei i altres que l'Ajuntament té externalitzats.

Per la seva banda, represen-

tants del sindicat SALT consultades per Malarrassa, informen que troben, com a mínim, "contradictori" i "preocupant" que el govern pugui prendre una decisió d'aquesta mena, que significaria la "liquidació" del poc de gestió pública que queda del SAD.

Això, a més, després d'haver-se compromès públicament l'Alcalde Jordi Ballart a remunicipalitzar el servei, i tot just quan començava l'esmentada campanya ciutadana en favor de que el servei estigui al 100% en mans de gestores públiques, com és la mateixa titularitat i responsabilitat última.

Obres a la Masia Can Boada, però la lluita continua fins que l'edifici sigui per a la ciutadania

■ Foto: Associació Veïnal Can Boada del Pi

«Un extraordinari regal de Nadal», celebra l'associació veïnal de Can Boada del Pi, en tenir confirmació de l'inici de les obres de la tan reivindicada rehabilitació de la centenària Masia Can Boada del Pi. El president de l'entitat, en Toni Amate, davant el fet que els operaris estiguin ja treballant, afirmava: «en aquests moments de satisfacció volem fer arribar el nostre agraïment a l'antic i l'actual governs municipals», així com també a la FAVT i a totes les associacions que han fet costat

al barri, incloent-hi els mitjans que «han donat veu a les nostres demandes». La lluita, en tot cas, alerta el dirigent veïnal, «no ha acabat, car encara han d'iniciar-se les obres de rehabilitació de la modernista Masia Marcet», de l'arquitecte Lluís Muncunill. I no s'acaba aquí la història, perquè caldrà també que «una vegada rehabilitades les masies, l'Ajuntament les faci seves, tot «demanant al Banc de Sabadell la cessió dels edificis i espais per al gaudi del barri i la ciutat».

'Per unes voreres lliures d'obstacles' ja!!!, reclamen el moviment veïnal i altres entitats ciutadanes

Manifest conjunt de les entitats Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa (FAVT), Prou Barreres, Terrassa Camina, Camí Escolar Terrassa i BiciTerrassa Club (BiTer) en contra de la proposta d'ampliar fins al 2024 la moratòria perquè motos i ciclomotors puguin seguir aparcant a sobre de les voreres de Terrassa.

El dia 11 de gener de 2021 es va aprovar definitivament l'Ordenança de Mobilitat, amb molt de consens i amb un text plenament orientat cap al nou model de mobilitat segura i sostenible. Un dels articles innovadors, i que situava a Terrassa com a ciutat capdavantera en la protecció de les persones vianants, era la prohibició de l'estacionament en voreres a les motocicletes i ciclomotors, regulada al punt 1 de l'article 57, i que la disposició transitòria segona de l'Ordenança establia un termini d'1 any per fer efectiva aquesta prohibició.

Les entitats signants no entenen perquè cal esperar fins al 2024 per aplicar aquesta mesura. Tampoc veiem que tingui una relació directa amb la futura Zona de Baixes Emissions de Terrassa o la redacció del tercer Pla de Mobilitat.

Veiem una contradicció que estiguem fent esforços, tots plegats entitats i serveis municipals, per fer baixar de les voreres patinets i bicicletes, amb pedagogia i fent més amable la convivència a la calçada, mentre es permet l'aparcament de vehicles a motor a sobre de les voreres.

També veiem una contradicció en ampliar voreres a molts carrers, mentre es manté una reducció de la vorera de 30-50% per la presència de motos, o que quan hi hagi noves voreres, aquestes estiguin ocupades de nou per motos.

Perquè es protegeix a una minoria d'usuaris de determinats vehicles per sobre de la gran majoria de persones que es desplacen a peu?

D'altra banda, en temps de COVID, les distàncies de seguretat a les voreres són més necessàries i urgents que mai.

Actualment ja hi ha moltes places de motos a la calçada i moltes places romanen buides, mentre les motos aparquen a pocs metres a sobre de les voreres. En el cas de que manquessin places, es podrien destinar les places de cotxes al costat dels passos de vianants a aparcament de motos, per així augmentar la visibilitat i la seguretat.

Per tot plegat, demanem a l'equip de govern del nostre Ajuntament que reconsideri aquesta decisió i posin en marxa els mecanismes per fer complir el que preveu l'Ordenança de Mobilitat, i que es faci baixar les motos de les voreres, el proper mes de gener.

GAM: Ajuda mútua contra la depressió, la tristesa i la pèrdua d'illusió

Pep Valenzuela

En els darrers mesos, la premsa se'n fa ressò de problemes de salut mental, per exemple sobre l'increment de casos i la manca de professionals. Depressions, tristesa, angoixa, preocupacions sobre un present que no es reconeix i un futur encara més incert. D'altra banda, contribueix a l'increment de casos el fet que la gent es decideix més a reconèixer el problema. En Toni Marcilla, treballador social i col·laborador habitual de *Malarrassa*, i facilitador d'un Grup d'Ajuda Mútua (GAM), cita el psicòleg clínic Juan Antequera: "la pandèmia ens ha permès treure el filtre d'Instagram. Ja no dona tanta vergonya sortir de l'armari emocional".

Reconèixer, en definitiva, que tenim un buit i que alguna cosa hem perdut pel camí, és el principi del procés de canvi i, alhora, l'enfrontament d'una situació a la qual necessàriament hem d'atendre, destaca en Toni en fer valoració de l'experiència d'aquest GAM. «Les pèrdues formen part de la vida», afirma, i poden ser molt habituals i de diferents tipus i intensitat: relacionals, intra-personals, físiques, intel·lectuals, evolutives (les pròpies dels pas de les etapes vitals).

Durant el confinament de la pandèmia, diferents professionals, especialistes en el dol i en la pèrdua, es van unir en un projecte per tal d'orientar i donar resposta a moltes persones que en aquests temps difícils han perdut algun familiar o alguna amistat. A la guia del dol Covid-19 que van editar es deia: «Una persona en dol és un/a 'equilibrista emocional', la vida l'obliga a caminar per un filferro que uneix dues distàncies, dos moments vitals diferents: el moment trist, en el que estem i el moment on sent que pot sostenir aquesta situació

de gran impacte, on és capaç de recordar tot el que érem abans sense que la intensitat de les emocions li ofegui i li paralitzi, sense la por de mirar el buit sota seus peus i creure que pot caure en qualsevol instant i que mai més tornarà a aixecar-se».

Després d'aquesta experiència amb el dol, sorgí una proposta de Taller d'emocions postpandèmia, realitzat per un GAM, per acompanyar i donar suport a partir d'una experiència comuna, trobant estratègies per enfrontar-la i eines per reconèixer tots els elements intrusius que ens fan "estar malament" i poder combatre'ls; resumeix en Toni: «d'oferir un espai per compartir i per redescobrir les nostres capacitats per transformar aquest moment fosc en el qual ara ens trobem».

El primer taller ha estat dirigit a gent gran que durant el confinament han patit alguna pèrdua, de persones o també física, com d'oida o de visió; i que ara no s'adapten a la realitat, explica en Toni, «no reconeixen el nou escenari, i es tracta d'explorar les experiències i veure com recolzar-nos en les experiències d'altres que són com la nostra o semblants».

La proposta es comença a imaginar durant el confinament, a partir d'un projecte del Consell Comarcal, que tenia un telèfon d'atenció psicològica. Es va fer un GAM virtual, amb persones que havien perdut un familiar. El GAM que ha finalitzat aquest desembre, però, ja s'ha orientat més a l'acompanyament emocional, tot i que els límits són molt difusos, matisa en Matilla.

Amb l'experiència del GAM del Consell Comarcal ja va aparèixer molta informació sobre dol i acompanyament, i es veia que el que es tractava eren qüestions de salut mental. «Hem viscut un terrabastall, ens hem de quedar a

■ Membres del Grup d'Ajuda Mútua

casa, restringir les relacions... Ha sorgit una gran necessitat de suport per explicar, entendre, enfrontar-se això», explica.

Així que el GAM format a l'espai Els Telers va innovar en incorporar aquesta nova perspectiva. La proposta, publicada al canal +60, va tenir una resposta immediata, amb 19 persones en la primera trobada i, després, un grup estable de 12. Les persones responien a qüestions sobre les emocions: què havia canviat o aparegut durant la pandèmia, si hi havia pèrdua d'interès per les coses, d'il·lusió, si apareixien dificultats per acceptar el pas dels anys.

L'objectiu principal era aconseguir suport davant d'un fet comú a totes, assajar estratègies. I l'èxit ha estat gran. La majoria de persones no es coneixien, i ara ja queden entre elles. La figura del dinamitzador, en aquest cas el Toni Marcilla, és com un «ajudant a interpretar situacions i imaginar propostes d'estratègies, ajudar també a ordenar una mica tot el que va sortir».

S'han identificat creences irracio-

nals, avaluat les emocions i problemes: són terribles, molt dolentes o només dolentes; s'han assajat estratègies de connexió i desconexió del dolor, durant 15 minuts per exemple intentar desconnectar de la preocupació que tenim al cap. La música ha estat una estratègia molt útil. S'ha treballat amb els «mitigalls», petites il·lusions per aixecar-te cada dia, identificar les coses que et motiven i ajuden, il·lusionen.

El grup feia una revisió dels dies passats des de l'anterior trobada, veure si alguna cosa havia contribuït al nostre benestar o no, i es parlava i compartia això, què s'havia fet davant la situació, què es podia fer. En aquest camí, assegura en Toni, «la figura de l'ajudant cada cop va ser menys important, que és del que es tracta».

Després d'un total de 8 sessions, el GAM és un goig. Les persones expliquen sovint: «i llavors vaig recordar el que havíem parlat...». O sigui, avalua en Toni, «les trobades i dinàmiques del grup els estan servint per identificar, en el seu

dia a dia, les coses que no estan fent bé, per dir-ho d'alguna manera, o sigui identificar en el seu diàleg interior, el que s'estan dient i que no s'haurien de dir, trobo que estan aconseguint recursos pel dia a dia».

La majoria de la gent, amb les dues primeres trobades, de presentació i coneixement, ja se senten millor, treuen els sentiments, l'angoixa, «hi ha

plors i emocions», recorda, i «després comença el que és ben bé la transferència, reconèixer els altres, veure's en ells, començar a caminar junts, no només el meu problema, el problema de totes, i anar veient com sortir».

Un balanç, tot plegat, molt positiu. Tothom voldria continuar amb l'experiència i ampliar. De fet, va quedar gent en la llista d'espera. En Toni creu que seria interessant fer tallers en centres cívics a partir d'aquesta experiència, perquè hi ha molta necessitat de treballs en aquesta línia. Ho diu en «reivindicar la figura del treballador social, acompanyant en situacions de molta vulnerabilitat, no vull dir que s'ha de prescindir de psicòlegs, però hi ha situacions d'acompanyament emocional que els treballadors socials estan ben capacitats per fer-les. De fet, caldria que fos feina conjunta», considera, «perquè la part de sociabilitat és molt important, alguna gent té un cercle molt reduït, o no té ganes de quedar amb la gent. Així podem i volem estimular també que sentin el bo que és estar amb altra gent».

Continua la campanya per salvar l'espai natural Els Bellots: "No ens quedarem de braços creuats"

El passat dilluns 20 de desembre, més de mig centenar de persones es van sumar a la crida de la Plataforma Tu Ets Entorns, que aplega diversos moviments i entitats socials i veïnals de la ciutat, sota el lema "Responem al despropòsit, aturem el procés del macropolígon de Bellots II".

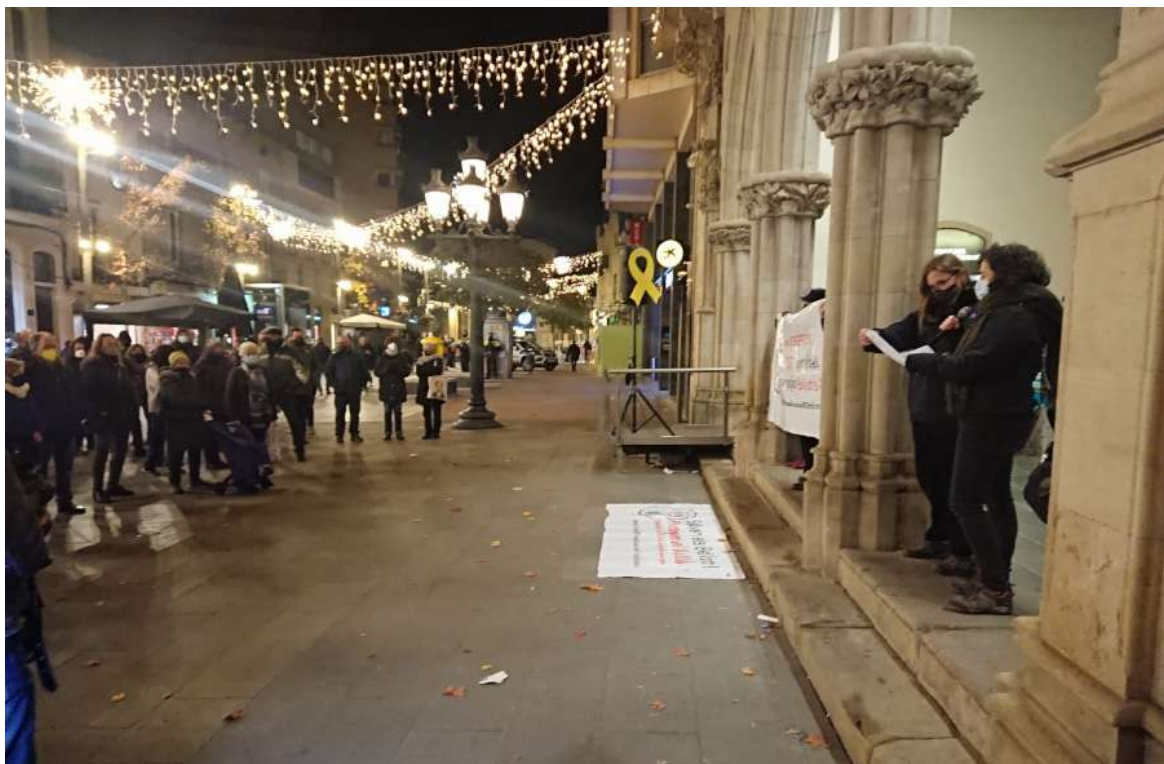
La plataforma ha volgut de nou exposar la seva oposició al projecte de construcció d'un macropolígon industrial i de logística que l'Ajuntament de Terrassa ha projectat en aquest espai, que ocuparà un total de 95 hectàrees de terreny agrícola i forestal, i que ha rebut l'aprovació recent de la Generalitat.

Els promotors de Tu Ets Entorns asseguren que "no pensen quedar-se de braços creuats", mentre s'ha de redactar el Pla Parcial i fins que comencin les obres. I que preparen un argumentari per detallar les degradacions que patirà l'espai natural

d'Els Bellots. La pròxima assemblea oberta tindrà lloc el 21 de gener, a les 18.30h al Casal Cívic de Sant Pere.

A banda de la qüestió dels valors naturals de l'espai, es denuncia que "també la logística és una amenaça per al comerç local, donat que es fonamenta en el treball precari i genera un model de societat consumista que perjudica greument l'economia i el medi ambient". "D'on surt la informació del regidor Carles Caballero d'unes suposades sancions milionàries pel lucre cessant? Perquè no es fa públic l'informe en el que basa aquesta afirmació? Qui ha calculat que es generaran 4.000 llocs de treball?", es pregunta la plataforma.

Tu Ets Entorns assegura que hi haurà una "reducció dràstica d'àrees clau per les aus rapinyaires", i que el traçat de la nova carretera que connectaria l'autopista C-58 amb la N-150 suposarà una "afectació per a l'ecosistema".

■ Concentració convocada per Tu Ets Entorns Terrassa el passat 20 de desembre al Raval.

MIQUEL GORDILLO

> Des de les arrels del barri, mirant a un futur per a tothom

La Revolta Ca n'Anglada es posa en marxa

Pep Valenzuela

Els barris, realitat i mite en temps de gentrificació, migracions bíbliques (com sempre), comunitats de classe obrera i subalternes en un món que canvia de forma més accelerada que mai, la digitalització marca el ritme. Però encara vivim i convivim en un lloc físic, i l'urbanisme continua sent expressió i direcció de les relacions socials i de poder.

A finals de novembre passat, una 'Revolta' proposava revisitar espais i moments del barri de Ca n'Anglada. «No cal insistir que la situació ha millorat molt», explica en Pepe Ruiz, històric dirigent veïnal i avui president de l'associació de Gent Gran i de l'entitat Veu Pròpia, «la lluita de les organitzacions ha millorat el barri, però encara falta molta feina a fer».

Amb uns 13.700 habitants en total, uns 5.000 són de recent migració (per més que 30 anys tampoc no és tan recent...), uns 3.600 del Magrib, i la majoria viu a la zona nord, als vells pisos de Vitas, tot reproduint de forma molt semblant una arribada que moltes persones del barri recorden encara bé, com el mateix Pepe Ruiz, arribat en els anys 50 d'un poble d'Andalusia.

És evident que les migracions no són problemes locals, però sí que palesen que allò de l'ascensor social i la meritocràcia de la societat capitalista va per barris i per països. Les persones pobres d'altres països venen als barris pobres d'aquest. Es torna a viure un problema de convivència, de separació. El Pepe explica que amunt del carrer Sant Tomàs,

que fa de separació, es veu clara una situació de gueto. Al col·legi Antoni Ubach el 95% de l'alumnat és de famílies nouvingudes.

«El professorat ha de fer una feina extraordinària amb pocs recursos i en una situació difícil, els nanos viuen envoltats del mateix col·lectiu, els autòctons, en un alt percentatge, veuen els immigrants com a responsables dels mals del barri, de la degradació social i urbanística, la inseguretat», explica en Pepe. Les contradiccions del sistema esclaten per on les costures són més febles, a Ca n'Anglada, com en molts altres barris del país, de la mateixa Barcelona.

La Revolta Ca n'Anglada es planteja intervenir en aquesta situació. «S'està fent feina, sí, hi ha gent treballant, però no és suficient», declara en Pepe, un dels organitzadors de la Revolta. «Les administracions, Generalitat i Ajuntament, han fet coses, el Pla de barris com a projecte més gran, però clarament ha estat insuficient, sinó mal orientat».

Col·laboració de totes les entitats per trencar les eventuais desconfiances

S'ha creat un grup de treball amb representació de les entitats participants en la Revolta: Associació Gent Gran, Veu Pròpia, Manantial de Vida, Associació Cultural Musulmana, Associació Esponjament de Ca n'Anglada, i la col·laboració d'Omnium Cultural Terrassa i Biblioteca Districte 2. Volen fer, primer, una nova diagnosi de la situació, i a partir d'aquí recomençar a conscienciar el veïnat, fent moviment, «augmentant la capacitat de l'associacionisme».

■ Un grup de la Revolta visitant la plaça de Ca n'Anglada el passat 27 de novembre.

PV

Per tant, cap satèl·lit fent peu en un planeta ignot. Al contrari, des de les arrels del barri, amb gent que ha fet història i que hi viu en aquest «barri popular que té una identitat, un historial de lluites laborals, polítiques i associatives molt importants, des dels anys 60, amb dimensió no només local, també de Catalunya, amb la seva plaça Roja, manifestacions, capellans obrers, assemblees a l'església, reivindicacions de barri i polítiques, contra la Dictadura, per la transformació social», recorda en Pepe, molt actiu totes aquestes dècades.

Lequip que inicia aquesta Re-

volta Ca n'Anglada, explica en Pepe Ruiz, «es planteja la col·laboració de totes les entitats per trencar les eventuais desconfiances. Volem canviar la situació, fer una revolta, per això el nom, volem que sigui un punt d'inflexió, millorar les condicions en què vivim totes juntes».

Hi ha ganes, perquè, insisteix, «els projectes que s'han fet al barri no han tingut la repercussió esperada. Amb totes les entitats veurem els problemes, que són comuns, i farem força per reclamar les intervencions necessàries». La Revolta Ca n'Anglada fa una crida a la participació de tot

el veïnat, també d'altres barris, «per millorar la convivència, impulsar grups d'alfabetització, de conversa, grups excursionistes, parlarem amb el Centre Excursionista de Terrassa, amb grups de cultura popular».

Van decidir començar a fer reunions periòdiques amb l'inici de l'any i anar contactant amb institucions, entitats i organitzacions de la ciutat. «Cal explicar la realitat i dir que la volem canviar. La gent ho veu clar. Hem de treballar entre veïns i administracions i anar al nucli dels problemes per trobar solucions reals i no com s'ha fet fins ara», conclou en Pepe.

No cal que esperem

Fem que el 2022 sigui
un gran any!

*Un primer pas:
col·labora amb Malarrassa
i ajuda'ns a seguir creixent*

entra a malarrassa.cat

Diversex, una guia per implementar amb èxit un projecte d'educació sexual integral

El segell Bellaterra Edicions publica aquesta guia d'educació sexual per a professionals de l'àmbit socioeducatiu realitzada conjuntament entre l'associació Actuavallès i l'Institut Ribot i Serra de Sabadell.

La guia *Diversex* pretén apropar i facilitar informació i els recursos necessaris per a poder posar en pràctica de forma autònoma un projecte d'educació sexual amb joves i adolescents, especialment, tot i que també resulta adient per a altres públics que sentin curiositat per aquest tema.

Diversex s'estructura en cinc blocs temàtics, seguint una lògica de continguts que va des de l'individu cap a la relació amb els altres i la societat en general, tot qüestionant els models relacionals hegemònics: qui són (gènere i interseccionalitat); com són (cossos, cicle menstrual i reproducció); els meus plaers (desig, porno i models de bellesa); amors afectes i estima (alternatives a l'amor romàntic); prevenció d'ITS i autocura (què són i quines són, reducció de riscos i salut reproductiva).

Cada capítol es divideix en una primera part teòrica, on es recullen els principals conceptes i propostes a treballar; un segon punt amb una proposta metodològica específica sobre aquells continguts; a continuació, en tercer lloc,

una aplicació pràctica amb activitats que han estat dissenyades en col·laboració amb alumnes del primer curs d'Integració Social del centre; i, en darrer lloc, un recull de recursos pedagògics, la majoria audiovisuals, pensats per apropar el tema a l'espai educatiu.

Drets Sexuals i Reproductius, Perspectiva Feminista i Interseccionalitat

La idea d'aquesta guia neix de la necessitat d'abordar a les aules, i també fora, l'educació sexual des d'una perspectiva vitalista, des de la curiositat, l'interès i el desig d'aprendre sobre una qüestió tan fonamental a les nostres vides com és la sexualitat. Aquesta visió està representada per tres paradigmes fonamentals: els Drets Sexuals i Reproductius, la Perspectiva Feminista i la Interseccionalitat.

Es tracta, doncs, de contribuir a repensar el nostre model socioeducatiu sobre la sexualitat, els seus límits i les seves mancances, amb la intenció d'exercir de model contrahegemònic al model patriarcal i heteronormatiu. És per aquest motiu que necessitem

un lèxic renovat, unes pràctiques, una metodologia i uns continguts que facilitin aquesta transició cap a una nova conceptualització de la sexualitat i de la vida. Així, busquem posar a l'abast de tot-hom continguts teòrics i pràctiques que, sense ser nous, sí que parteixen d'una renovada mirada feminista sobre la sexualitat.

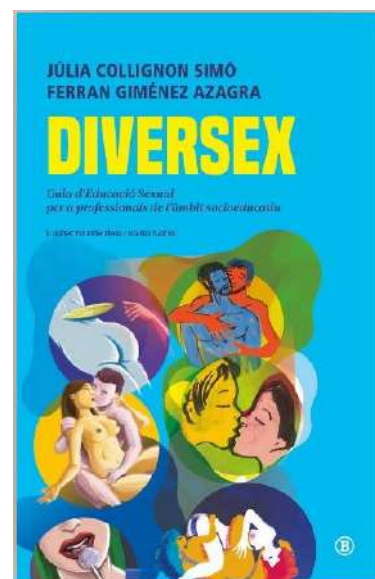
La guia està basada en l'experiència d'un projecte integral d'educació sexual amb metodologia d'aprenentatge i servei (ApS) que l'associació Actuavallès desenvolupa des de fa 5 anys amb estudiants de cicles formatius de l'àmbit social i educatiu. Així doncs, no es tracta d'un recull teòric sinó d'un exercici eminentment pràctic en el que s'ha recollit l'expertesa, experiència i treball desenvolupat al llarg d'aquests anys. En la creació d'aquesta guia s'ha fet un treball minuciós de recull, escolta, qüestionament, recerca i rectificació amb la intensió de crear un material útil per a totes aquelles interessades en acompanyar les sexualitats des dels espais educatius. No es recullen grans teories de l'educació sexual sinó aquells conceptes, idees i claus

metodològiques que han estat útils a l'hora de portar el projecte a les aules.

El llibre és el fruit de la col·laboració entre l'associació Actuavallès i l'Institut Ribot i Serra de Sabadell. Emmarca la cristallització d'un treball en què s'ha compartit, après i construït col·lectivament, aportant la mirada d'una entitat comunitària amb més de 25 anys d'història en la defensa dels drets sexuals i la promoció de la diversitat, i la mirada d'un institut públic d'alta complexitat compromès amb la coeducació. Ambdues mirades han permès construir un material amb coneixement específic sobre sexualitats que alhora estigués perfectament adaptat a les necessitats i ritmes d'un centre educatiu.

La guia pretén ser un instrument útil per implementar l'educació sexual als centres. Igualment, *Diversex* persegueix l'empoderament dels propis centres educatius a l'hora d'implementar la perspectiva coeducativa i la promoció d'entorns lliures de violències. És en aquesta línia que es pretén llegir aquesta iniciativa, la de donar eines perquè des

dels centres educatius es puguin desenvolupar canvis transversals reals que permetin superar, almenys en alguns espais, el model heteropatriarcal i fer de l'escola un espai de transformació social. És per aquest motiu que la guia es distribuirà des del Departament d'Educació als centres d'educació secundària de Catalunya.

L'Anella Verda no és per a tothom

Estrella Gil

Esriptora i activista de Prou Barreres

A Terrassa tenim un tresor natural: l'Anella Verda. Un recurs natural que pot gaudir qualsevol. L'Anella Verda és el conjunt d'espais lliures al voltant de la ciutat que pels seus valors socials, ambientals, paisatgístics i productius agraris s'han de protegir, connectar i potenciar.

Es concep com un espai lliure continu que envolta Terrassa, idoni per fer esport, passejades i connectar amb la natura. A l'Anella Verda es pot accedir per diverses "portes" que connecten la ciutat amb la natura. Aquestes portes es troben envoltant la ciutat i permeten accedir a peu o en bicicleta a un entorn natural. En cap cas, s'ha valorat la possibilitat que aquest entorn sigui accessible a persones amb mobilitat reduïda, negant-li així, un bé natural de la seva ciutat.

Ja existeix una guia on s'explica com convertir antigues vies ferroviàries en camins plenament accessibles que creuen un espai natural. Això s'anomena vies verdes. Plenament accessibles vol dir que són practicables per persones que utilitzen bicicleta, cadira de rodes, porten cotxets de nens... PREDIF (Plataforma Representativa Estatal de Personas con Discapacidad Física) va fer aquesta guia. Aquesta guia aposta per uns mínims, emmarcats al Decret 135/1995 codi d'accessibilitat de Catalunya:

- Amplada del camí de 2,50 m màxim i com a mínim 1'50m.
- El pendent transversal serà un màxim de 2% i el longitudinal de 6%.
- El paviment ha de ser dur en sec i en cas de pluja, continu i sense entrebancs ni herba, grava o sorra. (asfalt, formigó, cautxú...). Escollir el que comporti menys manteniment.
- Paviment tàtil per persones invíds.
- Cunetes de drenatge.
- Balises de senyalització i orientació.
- Baranes, passamans, sòcols, tanques.
- Senyalitzar entrada accessible des de la ciutat.
- Punts de recàrrega electrònica.
- Àrees de descans, aparcament, fonts i papereres adaptades.
- Senyalització clara de l'itinerari accessible.
- Indicacions escrites amb lletra gran i pictogrames. Plànols tàctils.
- Lavabos i punts d'informació adaptats.

A Terrassa no tenim cap via ferroviària en desús, però si un gran espai natural que amb una mica de treball podria esdevenir realment un espai per a tothom. L'Anella Verda actual és adequada per a ciclistes, i algunes zones ben escarpades, per ciclistes experimentats.

No podem dir que l'Ajuntament no ha pensat en nosaltres, les persones amb discapacitat, ja que al Parc Natural de Sant Llorenç ha habilitat un itinerari adaptat a Casanova de l'Obac de 720 m. Demano perdó al responsable per no sentir-me agraïda. En primer lloc, perquè aquest itinerari es troba molt mal comunicat amb la ciutat, no com la resta de l'Anella Verda. Ah! Perdó, que no forma part d'aquesta. I, en segon lloc, 720 m? De debò? Hi ha més distància des de casa meua al col·legi del meu nano... L'Anella verda solament té trams practicables quan passa paral·lela a una carretera i és asfaltada, ja que els camins que s'internen a la natura no han rebut cap tractament

especial per conservar el seu bon estat.

És molt habitual que l'Anella Verda sigui un destí d'excursions escolars d'un dia i la majoria dels nens ho gaudeixin, però no tots. En cas que un nen utilitzi cadira de rodes o tingui problemes de mobilitat solament tenen l'opció que els seus pares el portin al seu propi cotxe fins al tram més accessible on es retrobarà amb els seus companys. Jo mateixa, he acompanyat la classe del meu fill i, en un tram, vaig haver d'agafar un camí paral·lel mentre el meu fill i els seus companys continuaven el seu camí. Personalment, penso que la mestra va perdre una gran ocasió per conscienciar els nens d'un problema evident. En general, a la vida, si vas en un grup de persones, has d'escollir el camí on pot passar la majoria o el camí per on pot passar a tothom? Per reflexionar.

*“En cap cas,
s'ha valorat la
possibilitat que
aquest entorn
sigui accessible
a persones amb
mobilitat reduïda”*

Perquè l'Anella Verda fos per a tothom, caldrien diverses accions, com ara, garantir un paviment dur que no es vegi alterat per les pluges (caldrien drenatges), pot ser dur o tou compactat al 95 % sense perdre l'estètica natural del medi. Salvar desnivells amb rampes que no superin el 8% d'inclinació. També el camí ha de tenir un mínim d'amplada i incloure indicadors tàctils per a les persones cegues. I evidentment, que aquest recorregut accessible compti amb una entrada i sortida igualment accessible des de la ciutat de Terrassa. Sembla complicat, però ja s'ha fet en altres indrets amb gran èxit.

Si l'Anella Verda és un bé natural que pot gaudir qualsevol terrassenc, per què no els terrassencs i terrassenques amb discapacitat? Si alguna cosa bona hem après aquest últim any, ha sigut valorar els espais oberts i naturals. Connectar amb la natura és una qüestió de salut física i mental.

Prou Barreres s'ha reunit amb la regido-

ra de Salut i encara que l'Anella Verda es considera un espai natural gairebé intocable hem arribat a un mínim d'acords. A la web de l'Anella Verda es notificarà dels recorreguts accessibles (actualment hi ha un, teòricament, encara per comprovar amb una persona usuària de cadira de rodes).

No es poden fer modificacions al ferm perquè és espai natural, no es poden posar ponts ni baranes perquè és espai natural, no ens ha quedat clar si hi haurien WCs adaptats o no (penseu en la problemàtica d'una persona amb mobilitat reduïda per pixar al camp). Al centre d'informació Bon Vilar n'hi ha però no està a un itinerari adaptat.

*“No es poden
fer modificacions
al ferm perquè és
espai natural, no es
poden posar ponts
ni baranes perquè
és espai natural, no
ens ha quedat clar
si hi haurien WCs
adaptats o no”*

Aquestes actuacions anirien a la cua dels Pressupostos, ja que no és sol urbà. Com veieu, no és que s'hagin compromès gaire, perquè és espai natural, però voluntat n'hi ha.... Ben segur, el tram que s'adaptarà primer serà el tram de Bon Aire a Can Roca (Tram 2), ja que no calen massa modificacions perquè sigui accessible, però l'autobús més pròxim queda a 20 minuts si agafem la línia 1 i baixem a Plaça la Pola. Si volguéssim entrar a l'Anella pel Torrent de la Grípia, el bus ens deixaria ben a prop, però aquesta entrada, tot i ser paral·lela a la via del tren, és massa escarpada.

En definitiva, l'Anella Verda accessible trigarem molt a veure-la, si és que la veiem. I no demanem res que no gaudeixi ja qualsevol ciutadà sense discapacitat a Terrassa.

Ànima

Fèlix Pardo

@felixpardova

El traspàs de l'any és semblant al canvi de direcció del moviment del pèndol. La mesura del temps de la nostra existència és una successió d'anades i tornades de manera constant. Hi ha més repetició que innovació en les nostres vides. Per aquest motiu és prudent començar l'any nou sense la càrrega de promeses autocomplaents. Convé evitar caure en l'autoengany que pot intensificar la nostra felicitat ralentitzant la mesura del temps afegint el pes dels bons propòsits.

Però hi ha una càrrega més subtil que modifica aquella oscil·lació pendular que representa la celebració del traspàs de l'any. Em refereixo a les connotacions o sentits figurats d'algunes paraules manllevades de la nostra tradició i amb què expressem allò que ens pertany i ens defineix com a éssers humans. La seva càrrega és encara més feixuga perquè limita el moviment del nostre pensament. Hi ha una analogia entre aquesta mena de paraules i els estrats geològics.

Alguns processos socials i psicològics poden alterar la disposició de les connotacions, com la imposició d'una ideologia, fent que connotacions pensades en determinats contextos del passat arribin a ocupar el primer estrat i que el sentit figurat corresponent desplaci sentits figurats vigents o bé que no deixin lloc per crear de nous.

Hem d'aprendre a desprendre'ns de les capes de connotacions que presenten certes paraules que no són simples eines de comunicació, sinó que també són símbols que expressen el poder d'una determinat grup social i que condicionen l'ús que en fem en la mesura que la seva comprensió requereix tenir el coneixement contextual adient i participar d'un determinat punt de vista. Una d'aquestes paraules és "ànima". Ja hem oblidat el seu primer estrat, el procés fisiològic de la respiració en el moment de l'alè, un fenomen biològic universal als animals però que en els éssers humans és un senyal de la seva autenticitat per la qual es pot reconèixer la seva manera de ser i fins i tot de pensar. Ara pesa més l'estratificació de connotacions que tendeixen a l'abstracció metafísica ben lluny de la centralitat del cos, de la matèria amb la seva contingència i temporalitat. Hem pres com a sentit real de l'ànima aquell del que no tenim cap experiència directa i intersubjectiva. I en conseqüència hem confós una denotació ficcional amb un seguit de connotacions que expressen anhels. Aquesta il·legítima apropiació es fa palès en el fracàs epistèmic dels creients en l'ànima immortal a l'hora de donar raons sobre la no creença dels altres.

Podem preguntar-nos si l'ànima és una entitat i de ser-ho si és del tot diferent a les coses del món físic, si és una substància constitutiva de la nostra persona i de ser-ho si sempre roman sigui quina sigui l'acció que fem, si genera només les passions i els desitjos més nobles del costat de la bellesa i el bé, atribuint al cos les passions i els desitjos més foscos i destructius del costat de la lleter i el mal. Però tampoc hauríem de deixar de preguntar-nos si l'ànima així concebuda pot manifestar-se de manera independent del cos, si té necessitat de la mediació del cos per poder expressar-se a través dels seus afectes i idees. Penso que ens hem ben enredat amb les connotacions de l'ànima i que caldria desembolicar la seva idea originària.

Una concepció cordial de l'ànima tant per a un mateix com per als altres és la que trobem en el poema "Quelcom sobre l'ànima" del poemari *Instant* de Wistawa Szymborska. Aquí ens diu la poetessa que a l'ànima no li apeteix la nostra volubilitat, la major part de les nostres companyies, cap tasca ni interès mundà, les pretensions de veritat, el dolor, els contraris sense reconciliació. En totes aquestes situacions no hi és present. En canvi, ens acompanya alguns instants en la infantesa i en la vellesa, quan ens esperona la curiositat i unifiquem els contraris. L'ànima és l'alè que ens enlaira i dignifica.

Any nou, vida «vella» (a totes les àvies i avis maltractades)

JOAN TAMAYO SALA

Advocat pels DDHH, membre Comissió DD-
HH-ICATER, Espai Drets i de l'Institut
de Drets humans de Catalunya

Benvolguda àvia Joaquina, enyoro aquella perduda intimitat amb tu, de fa ja alguns anys. Aquella transparent cortina de sofriments i afectes.

Et recordo com un escarabat lent, tota vestida de negre i amb els cabells grisos, ben lluent, despentinats i sempre en peu de guerra.

Aquests dies que s'acosta Nadal ploro d'indignació pensant en aquesta societat malalta, que tant maltracta els avis, tantes coses que em vas ensenyar tu, des d'aquell petit racó de casa els pares, assentada en aquella cadira de balca, enreixada a mà, on tot era insòlitàment digne.

Àvia! El que es va viure als geriàtrics (sí, aquestes cases "guarderia" que s'ha inventat el "sistema" perquè no molesteu) al principi d'aquesta maleïda pandèmia de la Covid-19 ha estat una de les vergonyes més grans que recordo. El menyspreu i la manca de sensibilitat que vau patir ha estat una vulneració flagrant dels vostres drets fonamentals. Ha estat el "macabre" descobriment d'una nova forma de maltractament "tolerat".

Desassistència absoluta de l'administració pública i una gran majoria, abandonats als criteris "mercantils" de la iniciativa privada. Sí, perquè es veu que també es pot fer negoci amb vosaltres i ho toleren els que haurien de ser garants dels Drets Humans, els poders polítics.

I és que la vellesa no cotitza a "Borsa", àvia Joaquina. Molts dies penso amb el que diries tu, que eres filla directa de la fam, crescuda en una família de camperols sorruts i que, de molt petita, vas aprendre a estimar la llibertat, caminant dia i nit per aquells camps erms de la postguerra.

Sí, perquè, malgrat que no vas poder anar a l'escola, sempre vas ser llicenciada en valors humans i les teves paraules sàvies i netes, eren com esclatxes de llum que silenciaven els discursos ignorants i "cínics", dels poderosos i els governants.

Com et trobo a faltar Àvia Joaquina. Aquelles estones inoblidables, en què aquell cos feixuc i doblegat pel temps, amb aquella olor de roba antiga, rentada a mà, m'explicava aquelles històries de vida, que tant m'han ajudat a no perdre la consciència que, abans de tot, som éssers humans que estem obligats a conèixer com a tals i no com a "aus rapinyaires".

Quina gran desraó és tot, àvia Joaquina! A tu i a la teva generació amb aquest passat de nits fosques en què us van faltar tantes flors i tendresa, que encara no s'hagi fet JUSTÍCIA! I que encara romanguin els cossos de molts companys i companyes teves enterrats a les voreres d'aquest Estat espanyol "malaltís", oblidats i també "maltractats" i "menyspreats".

I és que he arribat a la trista conclusió, Àvia, que la "gent gran", ha estat introduïda dins d'un gran catàleg del "Sistema Capitalista" (com si es tractés d'un electrodomèstic amb data de caducitat) i, per tant, la gent gran, els avis i les àvies, tenen una data de caducitat programada, a partir de la qual deixen de funcionar com a ciutadans o ciutadanes (obsolescència social programada), en diuen d'això.

A vegades també penso, Àvia (tu, que no has conegut l'actual revolu-

ció tecnològica), on estem tots i totes hiperconnectades, per a tot) com reaccionaries tu?, per exemple, diries: ... De què ens serveixen tants avenços científics si ens neguen una simple abraçada, una estoneta per explicar-nos coses, per mirar-nos als ulls, per respirar junts... per sentir junts.

Ara mateix m'agradaria agafar-te fort, aquelles mans resistents, llaurades pel temps (el conreu de tota una vida), i que, com a esclatxes naturals, eren com camins incerts d'un destí

inexorable. I després t'abraçaria fort i et portaria a ballar junts, aquell bolero que sempre t'havien prohibit.

Malgrat que aquest Nadal, ni cap altre, podré gaudir-lo amb tu, (físicament), sàpigues que continues perdurant a dins meu, amb força, i que això és el mínim que puc fer, per mantenir la memòria teva i de la teva generació, viva.

Entrem en un nou any, Àvia, i sembla que l'oblit "culpable" continua, malauradament. Però jo

et dic que, mentre visqui, intentaré lluitar contra aquest "maltractament" ignominiós que pateix la gent gran, les àvies i avis als qui se'ls hi prohibeix, per llei, LA DIGNITAT.

Bon Any Nou, àvia Joaquina, i a totes i tots els avis del món, malgrat ser "invisibles".

RT.

ASSISTÈNCIA ACTIVA A LA GENT GRAN I ATENCIÓ A LA LLAR

cuidem-nos

Acompanyem a la nostra gent gran cobrint les seves necessitats d'assistència diàries, amb una atenció intensiva i de qualitat.

Sociocomunitari, domèstic, educatiu i ajudes tècniques i adaptatives de la llar

Contacta'ns al 937364722 i explica'ns què necessites

<https://cuidemnos.jimdofree.com/>

MALARRASSA
El periòdic independent i
gratuït de Terrassa

COL-LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache, Pep Valenzuela, Miquel Gordillo

COL-LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafré, Emili Díaz, Eloi Falguera, Fèlix Pardo, Víctor Rivas, Dolores Lledó, Domènec Martínez, Jaume Valls

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en el seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

7.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL

DL B 2072-2015

COL-LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:

dbcoop
sccl

DISTRIBUCIÓ

La Terrassenca SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

pgd

ADHERITS A:

amic associació de mitjans d'informació i comunicació

xes
XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA

Som Coop
federació

Fcic
FUNDACIÓ
CONSELL DE LA
INFORMACIÓ DE CATALUNYA

> Ple municipal de desembre

Tensió contra Cs pel català i el castellà a les escoles

Miquel Gordillo

La qüestió de la llengua vehicular que s'empra a les escoles acaparà bona part del debat en el Ple de desembre. I amb la seva dosi de crispació contra el discurs de Cs. Els grups municipals del PSC, TxT, ERC-MES i JxT van presentar una proposta de defensa del model lingüístic català i plurilingüe, el qual "ha estat un model d'èxit", en paraules de Carlos Lázaro (PSC), "aconseguint una escola no segregadora i la igualtat d'oportunitat, especialment per als nens castellanoparlants".

Lázaro mantingué que la llengua catalana "està en minorització al costat del castellà, avui dia l'alumnat socialitza davant l'ordinador en castellà i en anglès, no s'amoïnen pel castellà", en resposta a Cs. Apuntà, això sí, que el model d'immersió lingüística "no és un tresor que no es pot tocar, ha de saber adaptar-se a la realitat, potser una escola de Sant Llorenç de Morunys ha de fer una hora més de castellà i una de Cornellà de Llobregat una hora més de català".

Per a Trullàs (JxT), "la llengua i la cultura conformen la nostra nació, la defensarem quan sigui atacada, el català és patrimoni de tota la ciutadania, independentment de la llengua que parlin".

Com era d'esperar, Cs no compartí cap punt de l'acord presentat: "l'espanyol també és llengua vehicular, és oficial a Catalunya", afirmà Javier González. El portaveu de Cs va aconseguir treure de polleguera la resta dels grups: "els grups nacionalistes han fet frau de llei; els centres lingüístics catalans

no compleixen la normativa, i per això, com que la política no fa la seva feina, la fan els tribunals; les famílies han de saber que estan emparades per la llei".

Per part d'ERC, Ciurana els demanà, "per què els molesta tant que els nens i nens tinguin l'oportunitat de dominar el català? El castellà està clar que el dominen tots".

Cs va aconseguir treure de polleguera la resta dels grups: "com que la política no fa la seva feina, la fan els tribunals"

Trullàs (JxT): "menteixen dient que a Catalunya es persegueix el castellà, això va passar en el franquisme amb el català!"

La proposta, de la qual tots quatre grups es congratularen pel seu consens, va ser aprovada, amb vot en contra de Cs. Seguidament, aquest grup va veure com es rebutjà la seva proposta, que pretenia

desenvolupar accions per defensar "l'educació integral de tots els alumnes catalans en les dues llengües oficials de Catalunya", en sintonia amb la decisió del Tribunal Superior de Justícia (TSJC) que demana establir un 25% de castellà a les escoles catalanes.

"Vostès busquen crear l'enfrontament. Es veu clar en l'exposició de motius que no volen defensar les dues llengües, menteixen i diuen que a Catalunya es persegueix el castellà, això va passar en el franquisme amb el català", etzibà Trullàs.

Lázaro tornà a dir que els jutges no poden marcar l'educació: "Jo estic d'acord en el 25%, però llavors que es compleixi el 75% en català! I sabem que això no es dona en els patis, en els passadissos, en les converses entre mestres. Si el TSJC hagués establert un 75% en català, vostès no hagueren dit res".

Més llenya al foc per part de Cs: "els estan dient als nens, fes servir el castellà al pati per cantar reggaeton, però no a l'escola, i compte que ho mirarem", en paraules del regidor Aguinaga, que afegia per justificar la proposta: "no volem que el castellà quedi proscrit en l'educació i relegat a l'àmbit domèstic".

Finalment, es van votar els acords que presentà Cs per separat. Només el PSC va donar suport a algun dels punts, però la resta varen ser rebutjats per tothom.

Les millores pendents al Districte 7: l'enèsim enfrontament entre el govern TxT-ERC i PSC

M.G. | La Nova Associació de Veïns de Can Parellada portà al Ple de desembre les reivindicacions dels dos barris del Districte 7, Can Parellada i Les Fonts. El 2018 es creà aquest nou districte, però ara les entitats veïnals denuncien que TxT va prometre en campanya electoral un seguit de millores per al districte que no ha acabat complint.

Les propostes adreçades al govern incloïen un projecte executiu d'ampliació del Casal de Can Parellada, iniciar les obres d'un nou centre cívic, fer la biblioteca del D7, incloure pressupost per fer un pont al carrer Itàlia, l'adscripció de Les Fonts de Sant Quirze al terme municipal de Terrassa, i una millor connexió dels busos. I tot per fer aquest 2022.

«Ballart es va comprometre a ampliar el recorregut de les línies del bus. Són moltes les promeses del govern, però no s'estan complint», exposà Elisabeth Herrera, en representació de l'entitat veïnal.

Cs s'alineà amb les reivindicacions de l'entitat veïnal: «El centre social de Les Fonts també està generant moltes activitats i necessita espai. El bibliopunt només va a Can Parellada 4 hores a la setmana, a Les Fonts no arriba.» També apuntà que en la fusió del barri al municipi de Terrassa, qui porta la veu cantant és l'Ajuntament de Sant Quirze, «no he vist massa predisposició del govern del nostre Ajuntament», segons Aguinaga.

■ El Casal Cívic de Can Parellada s'ha quedat petit i queda pendent un projecte executiu per ampliar-lo i reconvertir-lo en centre cívic.

Encara més dur, com ja és habitual, el regidor Javier García del PSC, en la guerra que manté l'anterior govern amb l'actual de Tot x Terrassa: «No només van anunciar, sinó que han paralytitzat aquest procés. El programa electoral de TxT promet la biblioteca».

Al primer Tinent d'Alcalde Isaac Albert (ERC) li va tocar de nou defensar les accions de TxT - l'Alcalde Ballart va presidir el Ple a l'inici però va haver d'abandonar-ho a la meitat -. «Aquí a ningú se li impedeix participar, vam proposar fer una reunió i tothom van estar d'acord», va dir-li a la representant veïnal. ERC i TxT van demanar la votació separada dels punts que es presentaren, «algunes qüestions com el projecte executiu de l'ampliació del Casal serà una realitat, però la resta de coses no les podem complir, no tot es pot fer en dos anys de mandat». Més enllà, i aquí el conflicte purament partidista, Albert recriminà que «si una associació no està disposada a separar els acords, això sí és un posicionament polític, i no sembla que es miri per aconseguir millores per al barri. I es referí a «l'històric de divisions d'associacions a Can Parellada no ha ajudat, i el PSC sempre hi era enmig». «No ens sentim utilitzats per cap partit polític, en cap moment estem polititzats», li respongué la representant de l'AV.

El govern de TxT i ERC va fer valer la seva majoria, per tant, la proposta presentada per l'associació veïnal no s'aprovà.

Fes-te'n soci d'Òmnium

Per a persones individuals, famílies o empreses/entitats

Per què fer-se soci d'Òmnium?

Òmnium Cultural és una entitat sense ànim de lucre que defensa els drets civils i les llibertats dels catalans. Des de fa més de 59 anys, treballa per fomentar la llengua catalana, la cohesió social, l'educació i la cultura i té com a objectiu construir, a través d'aquests valors, una societat activa, crítica, integradora i cívica.

S'apugen els preus dels pàrquings segons l'IPC, també els del taxi; es mantenen els preus dels busos

M.G. | Aquest 2022, les tarifes dels pàrquings de SABA, empresa que gestiona els aparcaments de Raval, plaça Vella i plaça del Doctor Robert, pugen un 4%, mentre que els aparcaments municipals ho fan un 5,4%. Així es va votar en el ple de desembre, malgrat les veus discordants de Cs i PSC: «l'increment mitjà dels sous és 1,4%, aplicar directament aquesta pujada ens sembla desproporcionat, i sense documentació que ho justifiqui».

Per altra banda, s'aprovà per unanimitat mantenir el preu de tots els bitllets de busos. «La intenció del govern continua sent promoure el transport públic», segons Melgares (TxT), «tant usos locals com interurbans». Les tarifes inclouen els preus dels bitllets senzills, que continua costant 1,45 €, així com els títols de les targetes T-Blanca, T-16, i T-Hospital.

2,360 milions € a TMESA per pal·liar les pèrdues

En aquesta línia, l'Ajuntament ha aprovat una addenda per destinar a l'empresa mixta TMESA (20% de capital públic) 2,360 milions d'euros, que respon a la disminució dels ingressos en més d'un milió d'euros que ha patit el transport urbà a causa de la pandèmia. A banda, no es preveu que arribi encara una partida de 1,270 milions promesos per l'Estat. Tot i l'aprovació, El PSC apuntà que «les decisions polítiques dels darrers anys no ajuden a equilibrar les despeses», tot insinuant com a argument que «es regalen bitllets des del Facebook de l'alcalde», en paraules de Marc Armengol.

Una altra aprovació va ser la de ratificar una pujada del 2,75% de les tarifes del taxi. A la ciutat hi treballen 94 taxis.

S'aproven definitivament les Ordenandes Fiscals de 2022

El Ple de desembre també va donar llum verda a l'aprovació definitiva de les Ordenances Fiscals a aplicar durant el present any.

La XES publica l'Informe del mercat social 2021

La XES va presentar l'informe del mercat social 2021, elaborat a partir de les dades de l'enquesta de Balanç Social d'enguany – que recull dades de l'any anterior – i les dades de les entitats que van entrar al mapa de Pam a Pam durant el 2020.

Redacció

A continuació, les conclusions de l'informe d'enguany elaborat per la XES:

- Malgrat el context de covid-19, tots els sectors han aconseguit mantenir els llocs de treball, fins i tot aquells amb caigudes d'ingressos.
- L'ESS segueix creixent a nivell global, ja sigui per la incorporació de noves organitzacions com pel creixement intern d'algunes organitzacions històriques.
- La intercooperació com a eix central de les dinàmiques de l'ESS i la XES com a espai

rellevant per la intercooperació sociopolítica en un context cada vegada amb més eines i actors.

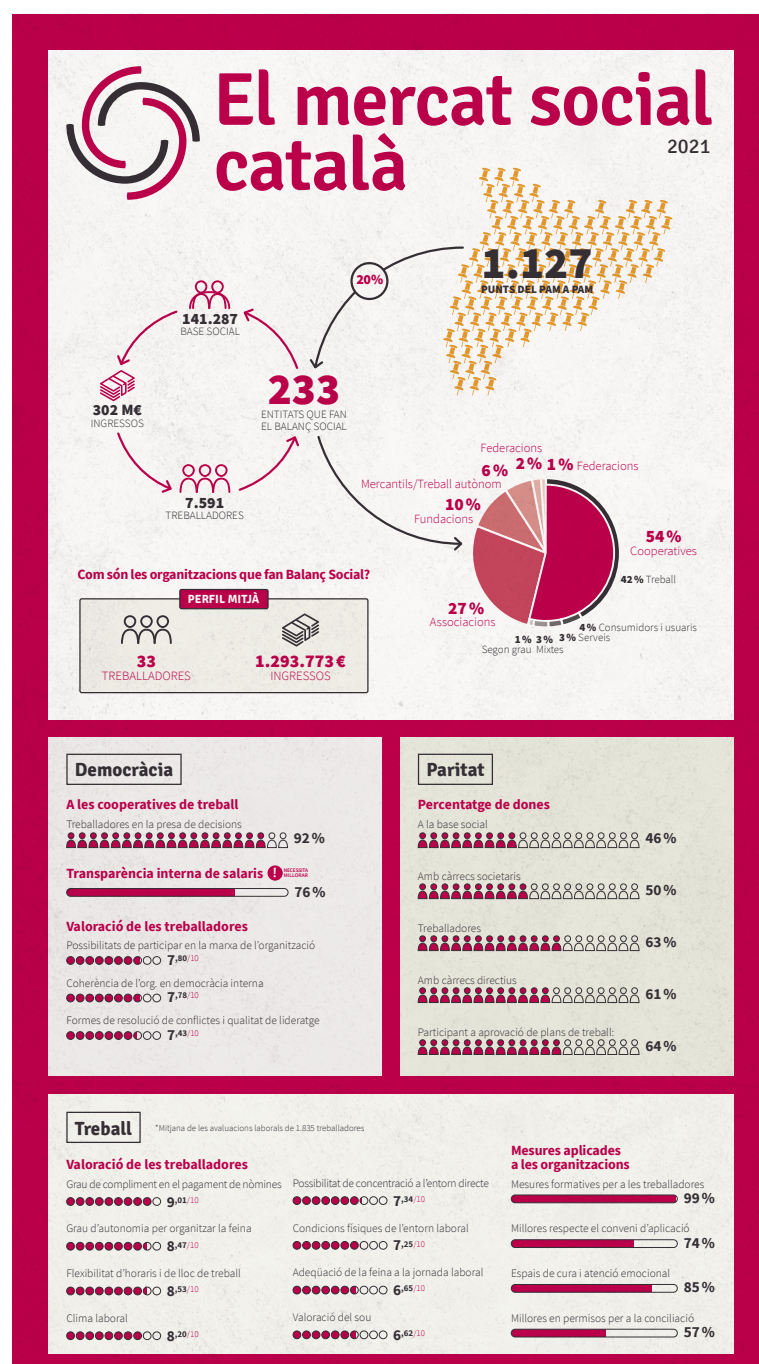
- Comprar dins l'ESS segueix sent un dels principals camps de millora.
- La banca cooperativa segueix sent la majoritària però les finances ètiques i solidàries han estat clau concedint crèdit en un context d'extrema dificultat econòmica.
- L'arrelament territorial i teixir comunitat són dos dels eixos centrals de l'ESS.
- Tot i el gran treball els últims anys de la comissió procomuns de la XES, s'ha normalitzat l'ús d'eines privatives que contribueixen a l'acumulació de poder i capital.
- Dificultats per superar les exclusions del mercat capitalista més enllà dels projectes d'interacció sociolaboral.
- Les cooperatives de treball segueixen marcant el camí de l'horitzontalitat i la responsabilitat en un conjunt d'organitzacions que tenen marge de millora en la transparència de les decisions preses pels òrgans societaris.
- L'Economia Social i Solidària (ESS) segueix caracteritzant-se per una estructura la-

boral feminitzada però hi ha marge de millora en la perspectiva feminista de les organitzacions.

- Es consolida un nivell de diferència salarial relativament baixa, inferior a 2.
- Les dades han millorat però hi segueix havent una bretxa entre el discurs i les pràctiques quan es tracta d'interculturalitat.
- S'estan aplicant pràctiques amb criteris ambientals però falta reflexió estratègica en el sí de les organitzacions per poder abordar l'emergència climàtica.
- Les organitzacions generen benestar laboral posant les persones al centre però la temporalitat dels contractes hauria de fer estar alerta.

L'informe complet del mercat social es pot descarregar a la web xes.cat.

■ Principals dades del Balanç Social en una infografia maquetada per l'Apòstrof SCCL.

Reptes en l'assequibilitat de l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús

Nous avenços en la campanya 'Fem assequible l'habitatge cooperatiu' amb l'estudi Assequibilitat econòmica de l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús: diagnosi, reptes i propostes i la línia d'ajuts HabitatCoop

Redacció

Des d'inicis del 2021 La Dinamo Fundació, Fundació Coop 57, Sostre Cívic, Goteo, Holon i Coopdevs, amb el suport de Coopòpolis, l'Ateneu Cooperatiu de la ciutat de Barcelona, i la Sectorial d'Habitatge Cooperatiu en cessió d'ús de la XES, han generat un espai de treball per a tractar el tema de l'assequibilitat del model d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús.

En el marc d'aquest espai s'ha

redactat el primer informe "Assequibilitat econòmica de l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús: diagnosi, reptes i propostes".

L'estudi realitza una diagnosi sobre l'assequibilitat dels projectes d'habitatge cooperatiu en fase de promoció i en fase de convivència a Catalunya i també recull i comparteix mecanismes i propostes de resolució col·lectiva que s'estan duent a terme per part dels projectes, com eines que contribueixen a l'assequibilitat dels projectes.

En les conclusions s'evidencia que

tot i que en l'última dècada el model d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús ha crescut d'una manera sostinguda, les aportacions de capital, com a element estructurant del model econòmic, esdevenen una forta barrera d'accés universal al model. Actualment, queden excloses del model persones que no tenen capacitat d'estalvi o persones que estan en situació de major vulnerabilitat.

Per aquesta raó l'objectiu d'aconseguir la màxima assequibilitat i inclusivitat en l'accés de l'habitat-

ge cooperatiu a nivell de sector, es considera una reflexió necessària des de la perspectiva i visió estratègica d'extensió del model. Tot i tenir consciència que encara cal aprofundir en les reflexions i les propostes, aquest informe és un primer pas en l'articulació entre projectes com a estratègia d'enfortiment del sector que ha de permetre avançar en una visió conjunta que potenciï el desenvolupament d'eines i mecanismes col·lectius.

Des d'aquesta perspectiva, el present estudi vol ser el pas previ a la creació d'eines sectorials de suport al model (caixes de resistència, fons sectorials) que facilitin l'accés als projectes d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús.

Queda clar que els mecanismes a definir o implementar hauran

de comptar necessàriament amb el suport de les administracions públiques si es vol arribar a aconseguir un impacte ampli i generalitzat.

En aquest sentit, aquest informe ha estat part important en la negociació entre el sector de l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús i l'administració pública, aconseguint que es publiquin les bases reguladores que han de regir la convocatòria dels ajuts destinats a la promoció de les cooperatives d'habitatges en cessió d'ús anomenat HabitatCoop. Aquests ajuts han estat impulsats per part de la Direcció General d'Economia Social i Solidària, el Tercer Sector i les Cooperatives per al foment d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús, i contribuint a la reducció de les aportacions inicials dels projectes.

PROXIMITAT, AGROECOLOGIA I TRANSFORMACIÓ SOCIAL

l'egarencia
Ecobotiga Cooperativa

Ara quota de soci gratis durant 1 mes per a noves famílies

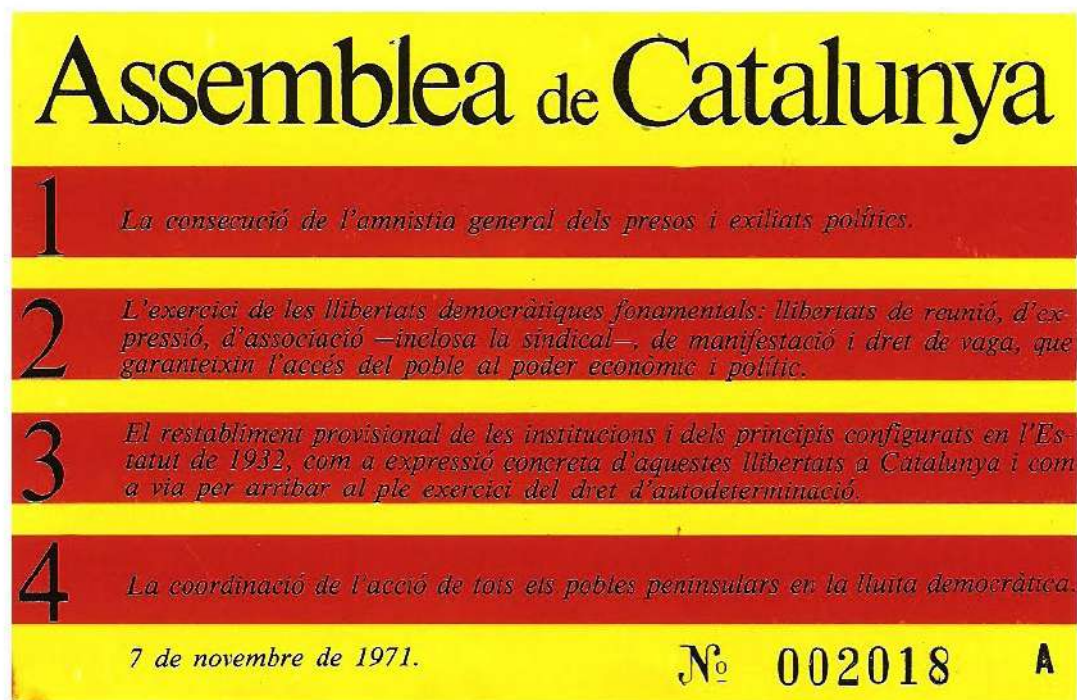
Fes-te-la teva!

egarencia.cat

Carrer del Nord, 105 - 08221 - Terrassa

Horari:
De Dimarts a Divendres:
de 10 a 13 h i de 17 a 20 h.
Dissabte: de 10 a 13:30h

50 anys de l'Assemblea de Catalunya

Enric Cama

El passat mes de novembre va fer 50 anys es va constituir l'Assemblea de Catalunya, l'organisme unitari que aplegava la majoria de forces polítiques antifranquistes, sindicats, entitats cíviques, etc. entorn d'uns objectius comuns: llibertats democràtiques, amnistia pels presos polítics, restabliment de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1932 i coordinació amb d'altres forces democràtiques de la resta de l'Estat espanyol.

L'Assemblea es va estendre ràpidament pel país popularitzant el lema "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia"

El 7 de novembre de 1971 s'havien aplegat a l'església de Sant Agustí de Barcelona, amb una perfecta organització clandestina, 300 persones sense que la policia detectés la reunió i allà es va crear l'organisme unitari més important de la lluita antifranquista i impulsor de grans mobilitzacions (Ripoll, Sant Cugat, Barcelona, Sant Boi...) i que té a la nostra ciutat, des de 1984, una plaça que porta el seu nom situada a l'avinguda Angel Sallent, al costat del centre cívic M. Aurelia Capmany, al districte 4, a proposta del moviment cívic i veïnal. L'Assemblea es va estendre ràpidament pel país popularitzant el lema "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia", aplegant cada cop la solidaritat de més gent i aconseguint que moltes de les reivindicacions polítiques, protestes veïnals i lluites obreres que en aquell temps proliferaven arreu s'identifiquessin amb l'Assemblea. Les intervencions de la policia amb les detencions de la Comissió Permanent a la parròquia de Santa Maria Medianera, a Barcelona, el 28 d'octubre de 1973, on són detinguts els terrassencs Roc Fuentes, Mª Dolors Duocastella i Pascual Martinet.

Darrerament, en complir-se els cinquanta anys de la seva cons-

titució s'han organitzat diverses commemoracions, val a dir que unes més reeixides que d'altres. En algunes s'ha intentat situar en la mateixa onda política l'Assemblea de Catalunya i l'Assemblea Nacional actual, al meu entendre erròniament. En la majoria s'ha recordat l'Assemblea i el seu temps i s'han honorat els seus protagonistes, però crec que cal afegir a aquests records una qüestió poc divulgada i que, al meu entendre, és important de conèixer. És la referida al paper d'antecedent de la política unitària de l'Assemblea de Catalunya que va jugar Terrassa. La nostra ciutat va desenvolupar, abans no es constituís l'Assemblea, una política d'unitat entre diverses forces antifranquistes ideològicament molt diferents que va donar com a resultat, a la tardor de 1968, impulsada per militants del PSUC, la creació d'una Comissió Cívica amb l'objectiu d'aplegar als diferents partits o organitzacions que lluitaven per les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya.

En les intervencions de la policia a la parròquia de Santa Maria Medianera, a Barcelona, el 28 d'octubre de 1973, són detinguts els terrassencs Roc Fuentes, Mª Dolors Duocastella i Pascual Martinet

El 26 de setembre de 1970 la Comissió Cívica va convocar, en el marc de la jornada de l'Onze de setembre, un acte al pavelló de l'SFERIC sota el lema "CATALUNYA 70" al que assistiren prop de 2000 persones i en el que van parlar Roc Fuentes, Eva Serra, Feliu Formosa, Cipriano García, Mª Aurelia Capmany i Joaquim Badia. Tal com explica el llibre "Combat per la llibertat. Memòria de la lluita antifranquista a Terrassa (1939-1979)" (*), el responsable aleshores del PSUC a la ciutat, Joan Busquets, va manifestar "tenint en compte els temps que corrien, aquell va ser un acte insòlit. No recordo cap més experiència d'aquest tipus que s'hagués fet a cap ciutat catalana, ni per descomptat a d'altres nacionalitats o regions de l'Estat". Aquesta iniciativa unitària contra la dictadura es va constituir abans

que l'Assemblea de Catalunya i va ser la base sobre la que es va crear l'Assemblea Democràtica de Terrassa, que aplegava a la majoria

del moviment antifranquista de la ciutat i que acabaria connectant-se amb l'Assemblea.

Un altre element que manifesta l'esperit avançat de la lluita democràtica a Terrassa ho indica el fet que el 1976 es va celebrar al Pavelló del SFERIC un gran acte del PSUC, el primer gran acte públic comunista a Espanya des de 1939, o també que un dia abans de la gran concentració del 11 de setembre de 1976 a Sant Boi, a Terrassa es va realitzar la primera manifestació unitària amb motiu de la Diada, amb tolerància governamental.

Terrassa va ser avançada en la política unitària; una política unitària que fins aleshores havia tingut la seva clau de volta en la negació de la participació del partit comunista en qualsevol iniciativa unitària del moviment antifranquista seguint les orientacions d'aquells temps encara de Guerra Freda. Però a Terrassa s'havien anat creant les condicions per trencar el rígid prejudici ideològic que havia mantingut al PSUC (i al PCE) aïllat entre l'oposició franquista, com ho va demostrar el fet de no convidar el partit comunista a la reunió que

el 1962 la majoria de grups antifranquistes espanyols van celebrar a Munich. A trencar aquest aïllament van contribuir, entre d'altres dos dirigents polítics de ideologia contraposada (comunista i democratacristiana) però de fermes conviccions democràtiques: Roc Fuentes, del PSUC i Joaquim Badia d'UDC que van saber veure, amb el cor i els ulls ben oberts, que la unitat era un element cabdal per aconseguir avançar cap la llibertat. Una unitat sense exclusions, com després posaria en peu l'Assemblea de Catalunya, de la que enguany hem celebrat el cinquantè aniversari.

(*) Combat per la llibertat. Memòria de la lluita antifranquista a Terrassa (1939-1979)

Josep Lluís Lacueva
Manuel Márquez
Lourdes Plans

Fundació Torre del Palau,
Terrassa

Novembre 2007

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
BARCELONATECH

Escola Superior d'Enginyeries Industrial,
Aeroespacial i Audiovisual de Terrassa

La Universitat Politècnica de Catalunya anuncia l'obertura de la matrícula al gener del:

Diploma Sènior Universitari en "Ciència, Tecnologia i Societat"
per a majors de 55 anys

- Programa a mida per donar resposta a l'aprenentatge al llarg de la vida i gaudir del coneixement
- Programa universitari obert, interdisciplinari i molt flexible
- No necessària titulació prèvia
- 4 cursos acadèmics (8 quadrimestres)
- Classes de matí (dill-dv 9h30 a 12h30)
- Es poden cursar assignatures soltes
- Possible matrícula de curs sencer i disponibilitat a les assignatures:

- Conèixer el món contemporani
- Saber i entendre les matemàtiques
- La ciència i la tècnica en la història
- Tecnologia i sostenibilitat
- La literatura catalana. El plaer de la lectura
- Física i Química: dues ciències per entendre el món
- Geografia humana
- Cinema, arts escèniques i jazz
- El repte global de l'emergència climàtica
- Les avantguardes artístiques del segle XX
- Cultures del món

• Preinscripció: 1er curs sencer i assignatures soltes del 7 al 21 de gener 2022 omplint el formulari a través del nostre web a partir del 7 de gener

Contacte:

Edifici TR10, Campus C/Colom, 2 (cantonada Av. Jacquard), Terrassa

Tel. 93 739 83 90 – 93 739 86 71

e-mail: diploma.eeiaat@upc.edu

Tota la informació i preinscripció al nostre web:
<https://diplomaseior.eeiaat.upc.edu>

> Coneixem el Centre d'Estudis Llibertaris Josep Padilla

Un esplèndid arxiu d'història de la lluita obrera

■ Josep Maria Pi mostrant diferents llibres i cartells que inunden el Centre d'Estudis Llibertaris Josep Padilla

MG

Miquel Gordillo

Un passeig per aquest petit racó resultarà una delícia per a investigadors, nostàlgics o per a persones que simplement desitgin endinsar-se en dècades i dècades d'història llibertària i de lluita obrera.

Els impulsors del Centre d'Estudis Llibertaris Josep Padilla, Josep Maria Pi i Jordi Fernández, ens obren les portes d'aquesta autèntica hemeroteca i fons documental ubicat al carrer Ramon Llull 136, als antics locals del Consell de la Joventut, actualment compartits amb altres col·lectius. Un espai que, reconeixen, pretén ser un lloc de consulta per a tot aquell que s'hi vulgui endinsar i conèixer documents originals d'arreu del món, del país, i també de la ciutat.

Els inicis del centre es remunten a l'any 2001, quan començaren organitzant xerrades i una exposició realitzades en el local. Poc després va prendre forma el projecte de crear l'actual arxiu-biblioteca: «Teníem moltes coses guardades a casa dins de caixes, vam pensar que calia fer un esforç per recuperar-les i oferir-les a la ciutadania», explica Josep Maria.

Fernández ho resumeix així: «Sonia Turón, de la Fundació Anselmo Lorenzo, diu que molts d'aquests materials es van haver de destruir, ja que sortien noms i es podien identificar persones». Per tant, una tasca exhaustiva amb l'objectiu de preservar un material que és història viva: «El Josep Maria ha fet una feina de formiga durant anys recollint material». Citen com a referent similar un centre del moviment llibertari a Holanda (de nom *Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis*).

Insisteixen que l'espectre de tot el que han recopilat és ampli, i que no només hi ha material llibertari: «en pots trobar també

diversos llibres sobre marxisme, trotskisme, també de ciència i història social, filosofia, naturisme...», apunta en Jordi. «També material feixista, octavetes fetes pels carlistes, coses que no trobaries a cap llibre fet per gent d'esquerrers», diu en Josep Maria mentre va remenant documents de diferents calaixos.

L'espai pretén ser un lloc de consulta per a tot aquell que vulgui conèixer documents originals d'arreu del món, del país, i també de la ciutat

«Hem intentat que sigui un lloc de consulta, però no volíem estancar-nos en una temàtica específica, aquí pots trobar coses d'ensenyament des de finals de 1800 fins als anys 40 del segle XX, llibres de muntanya, d'esperanto, etc.», i afegeixen: «molta gent ens ha aportat revistes, hi ha molt cartellisme, un nano els anava recollint dels contenidors davant del local de la CNT de la carretera de Montcada i que s'han pogut salvar», explica Josep Maria. Segurament destaca tot el material disponible «de l'època d'abans de la Guerra Civil, quan la situació era molt conflictiva, de la Setmana Tràgica, la Guerra d'Àfrica de 1909...».

Preservar el llegat per a generacions futures

El catàleg de revistes també és molt extens, algunes d'elles amb col·leccions completes, «tenim la revista italiana *Voluntat*, *Ajò blanco*, *Integral*, *Polèmica*, *La*

Trama, *Topo Obrero*...», enumera en Jordi. «Ens plau tenir tots els números de la revista *Bicicleta*», editada del 1977 al 1982.

Després de tot el que ha costat construir-ho, són encara més gelosos a preservar tot aquest llegat: «Hem cedit tot el material, volem que aquesta eina sigui custodiada, més endavant, per la Fundació Salvador Seguí, o en segon terme per l'Ateneu Enciclopèdic

Popular de Barcelona», ens diu Josep Maria.

«Aquí hi ha el dibuix de la portada original d'El Capital de Carles Marx»; «mira aquesta rarsa, un llibre fet per les Brigades Internacionals txecoslovaques; guardem aquestes fotografies fetes poc després d'alliberar el campament d'Auschwitz», ens mostra amb passió en Josep Maria. A mesura que anem mirant nous racons, més rareses van apareixent: «tenim documents signats per la Casa Rosada de la col·laboració del peronisme amb Franco, en contra de la gent d'esquerrers que marxava d'Espanya a Argentina perquè actuessin contra ells».

Revistes, llibres, segells, còmics, octavetes... i materials en temps de guerra

Els llibres a les prestatgeries estan classificats per temes com feminisme, memòria històrica, fosses comuns, i molts altres, així com material divers de Llatinoamèrica, Cuba, Portugal, el Magreb...

Hi ha tot un prestatge sobre Xiriac i la marxa de la llibertat de 1976. Un altre ple de còmics polítics. I molt cartellisme de la CNT dels anys 70, jornades llibertàries, la Copel de suport als presos, etc.

Per descomptat, compten amb un espai sobre la Terrassa antiga, amb «llibres que es feien a les fàbriques en acabar la Guerra Civil, de l'Agut, la Mina... Aquí hi ha fotos de la Casa del Poble, de finals de 1800, del Sindicat d'Indústria del Tèxtil i el Vestit, una octaveta de quan es va ocupar la fàbrica Torredemer...».

«Tenim un llibre fet per un militar franquista que va fer una recopilació de totes les empreses que havien estat col·lectivitzades, on hi ha un reconeixement a la millora de la maquinària i de la producció des del moment que els treballadors es fan càrrec de les fàbriques»; com ara l'exemple de la «famosa pistola Ascaso que es feia a Terrassa, a la fàbrica Electra del carrer Sant Isidre, apunta en Jordi.

Se'ls fa impossible donar una xifra de la quantitat de llibres i revistes, «I encara tenim 8 o 10 caixes pendents a ordenar, més el que ens va arribant!», apunta en Josep Maria. Tot prové de col·leccionistes, de tres principalment, de donacions particulars i d'intercanvis amb llibres antics.

«El valor econòmic de tot això no es pot calcular», conclouen. Per això, aspiren que sigui un material de consulta per a escoles, instituts i universitats. Així i tot, donada la multitud de documents, reconeixen que un dels problemes «és classificar-ho bé tot, però aquest material està aquí disponible per a qui vulgui investigar i treballar».

Compten amb una web (centrestudisllibertaris.blogspot.com) on consultar bona part del que tenen disponible, classificat per autors i per temàtiques. Per descomptat, millor que t'ho expliquin és conèixer *in situ* l'espai. Per fer-ho, i a l'espera de la inauguració oficial de l'espai que estan preparant, es pot trucar al 665319947 per una visita concertada qualsevol tarda de 16 a 19 h.

Josep Padilla i Boloix, anarquista terrassenc i organitzador a Catalunya del sindicat CNT

■ Retrat de Josep Padilla i Boloix en una de les sales del local del carrer Ramon Llull, i que dona nom al Centre d'Estudis Llibertaris.

presonat de nou, per poc temps, el 1956.

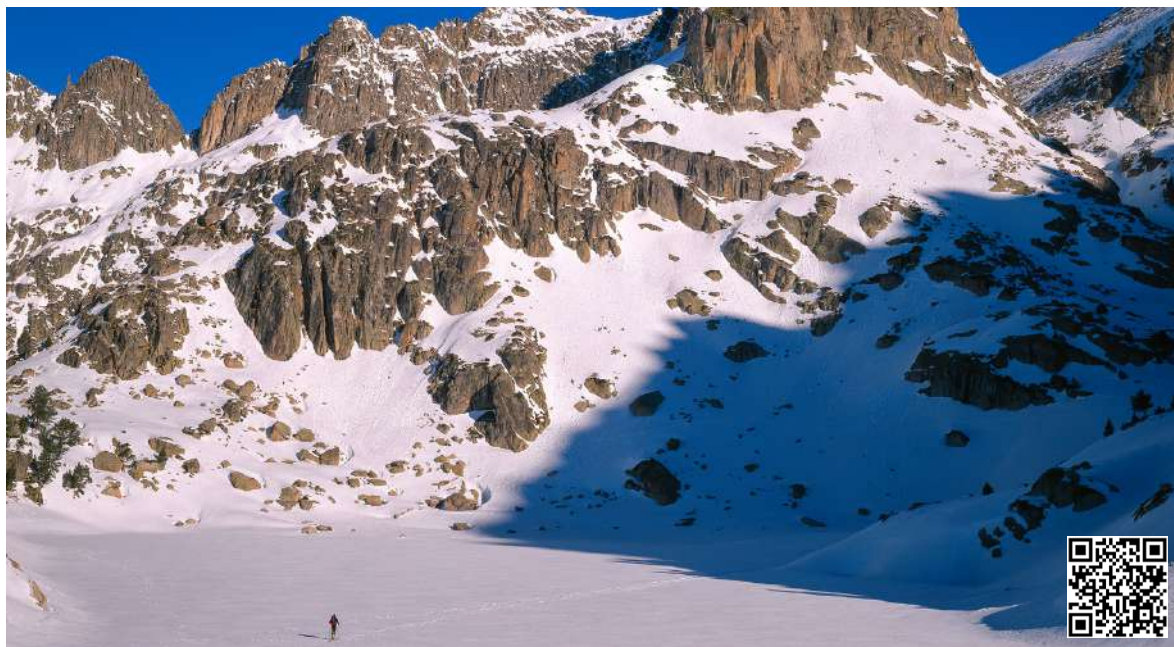
El 1976 fou elegit secretari general del Comitè Regional de la CNT Catalana. Després d'haver intentat, sense èxit, d'harmonitzar les diverses tendències internes de la CNT a Catalunya, n'abandonà la secretaria general, però mantingué la militància anarcosindicalista en l'àmbit local.

Josep Padilla i Boloix (Terrassa, 1909–1980) va ser un militant llibertari i anarcosindicalista. Ingressà a la CNT el 1928 i el 1932 participà en els fets insurreccionals de Terrassa, arran dels quals fou detingut.

Durant la guerra civil fou secretari de la Federació Local de la CNT de Terrassa i de la Comarcal del Vallès Occidental i col·laborà a Vida Nova fins que s'incorporà a la Columna Durruti i marxà al front.

Durant el seu exili participà en la resistència francesa contra els nazis. El 1946 tornà a Catalunya per participar a la lluita llibertària i antifranquista. Detingut el 1947, fou condemnat a 20 anys de presó, el 1952 quedà en llibertat, però va ser em-

> Notícies i propostes del Centre Excursionista de Terrassa Espai CET

A l'hivern, raquetes o bé amb esquís

Arriba l'hivern i el fred i la neu s'ensenyoreixen de l'alta muntanya. La bellesa del mantell blanc que les cobreix, però, amaga la dificultat d'accedir-hi. La neu fonda, a vegades traïdora, fa que les ascensions siguin pensoses.

Sovint, fins i tot inassumibles per als humans, que no estem preparats per plantar cara a les dures condicions hivernals.

Tanmateix, tenim el recurs de les raquetes i de l'esquí de muntanya. Ambdós sistemes són fruit de la necessitat d'adaptar els nostres cossos a unes condicions extremes i tots dos comparteixen el mateix principi: repartir

el pes del nostre cos en una superfície més gran de manera que no ens enfonsem en la neu tova en avançar.

Les tècniques per avançar amb aquests dos enginyers, però, són molt diferents. Les raquetes estan pensades per caminar, pas a pas, damunt la neu, mentre que els esquís, que van aparèixer per primer cop en zones de muntanya dels Alps, serveixen per lliscar

i ens permeten aprofitar més l'esforç a la pujada i el pendent dels vessants a la baixada.

És gràcies als esquís de muntanya i a les raquetes de neu que podem continuar explorant les muntanyes durant els mesos d'hivern i gaudir de la suavitat d'aquests paisatges, quan la natura s'atura, la llum es torna més suau i la neu amoroseix el relleu dels vessants.

La proposta

Explorar la muntanya a l'hivern és una activitat de risc. les inclemències del temps, els perills que amaga la neu, les allaus o els canvis meteorològics sobtats són només alguns dels perills que ens podem trobar de manera inesperada. Per aventurar-nos pels cims i per les valls coberts de neu cal conèixer les tècniques per avançar aprofitant al màxim l'energia dels nostres cossos, saber reconèixer les condicions de la neu i del glaç, poder identificar els perills que podem trobar-nos en aquest entorn hostil i dominar l'ús dels materials i equips que ens poden ajudar en cas de trobar-nos amb alguna dificultat.

Al Centre Excursionista de Terrassa creiem que la seguretat és el més important, però també pensem que gaudir de la muntanya a l'hivern és una experiència única que els amants de la muntanya no ens volem perdre. Per aquests motius a l'EMCET fem un incís especial en la formació en aquestes matèries: les raquetes de neu, l'esquí de muntanya i, també, l'escalada en gel. Gaudiu de la muntanya a l'hivern, però feu-ho amb seguretat. I si no teniu l'experiència suficient, adquireu-la participant en qualsevol dels cursos i tastets que l'EMCET ha preparat per als primers mesos de l'any. Trobareu tota la informació al QR que acompanya la fotografia.

Les activitats de gener

INFANTIL, JUVENIL I FAMÍLIES

Coneixermón

16 de gener: Tines de la vall del Flequer

SENDERISME

Horitzons

8 de gener: Castell de Milany

Passejades pel Parc

12 de gener: Creu de Lleonor

Travessades familiars

23 de gener: Terres del Gaià i Gorg Negre

Senders

23 de gener: Camí dels Nyerros 6a etapa

MARXA NÒRDICA

Les sortides dels divendres

14 i 15 de gener: Curset d'iniciació a la Marxa Nòrdica

CIÈNCIES NATURALS

Ornitologia

15 de gener: Torrent Gran d'Abrera

Botànica

16 de gener: Font de la Misèria i llac Petit

EXPOSICIONS

Fins al 7 de febrer: LXXXI Concurs fotogràfic de l'entitat.

EMCET · ESCOLA DE MUNTANYA

11 de gener: Curs · Medicina de muntanya · bloc III

16 de gener: Tartet · Iniciació a les raquetes de neu

18 de gener: Conferències · Com evitar les lesions típiques del trailrunning?

23 de gener: Tastet · Iniciació a l'escalada en gel

25 de gener: Curs · Alpinisme nivell I

I DURANT EL CURS, A L'EMCET:

Tastets:

- Raquetes de neu
- Escalada en gel
- Progressió amb piolet i grampons i tècnica en corredors de neu
- Esquí de muntanya

Cursos:

- Alpinisme nivell I
- Alpinisme nivell II
- Escalada nivell II

Conferències:

- Tècniques per evitar lesions típiques del trailrunning

Trobareu tota la informació del Centre Excursionista de Terrassa i les nostres activitats a:

ce-terrassa.cat

→ GASETILLA TEATRAL DE TERRASSA, TARDOR 2021

'Fila Zero', gasetilla teatral de Terrassa

Jaume Valls

Diumenge a la tarda davant la sala Crespi s'hi arraïmava —com els grans de raïm— una bona colla de persones. Un cop dalt, la platea plena feia goig. Després, finalitzada la representació, el carrer Major de Sant Pere bullia de grups degustant i garlant amb el vas de "cremat" a la mà.

Un altre diumenge, bo i anant als Amics, els voralis i la calçada eren plens de gom a gom davant el Principal, esperaven *Don Giovanni*. No saltres vam passar com vam poder per arribar als Amics de les Arts. Dins la sala reduïda —és un bombonet—, plena, vam poder saludar amics i coneguts. Socialitzant-nos després del tancament.

Molt soroll per res

Prou de sospirs donzelles, que els amants/són traïdors i poc constants. Ni a la terra ni al mar posen arrels/ni a res no saben ser fidels. L'engany de l'home és tan viu/ com dolç és l'aire de l'estiu. Prou de sospirs: que vingui l'alegria, si-gueu felices cada dia. I abandoneu els plans del sofriment /cantant cançons alegrement". Acte II, *Molt soroll per res*.

El dramaturg anglès es trobava en la plenitud del seu quefer teatral. En aquesta obra fa un bon plantejament i després d'uns quants revolts arriba a una satisfactòria resolució final. Un melodrama on l'amor triomfa, malgrat tot. En veiem la fragilitat, però. Amb el final feliç per a les dues parelles protagonistes se surt al carrer amb un bon gust de boca.

Dono per molt bona l'adaptació del Toni Garrich. N'ha esborrat fragments excessius, per exemple de Fra Francesc. N'ha esportat referències que ara no entendriem. Ha fet parlar Leonora. Ha aconseguit uns diàlegs ajustats i ben comprensibles. Per donar fe del seu treball ingent comento que el setembre vaig voler parlar amb ell d'una nova proposta escènica al voltant de Leo Lionni i em va dir: Fins que no acabi amb la representació de Shakespeare no estic per res. Ha valgut la pena l'esforç titànic, Toni. Penseu que no he parat de recomanar a tot quicqui que no se la perdin! (van haver d'ampliar dos dies les representacions).

Val a dir també que, tot i haver-hi molts personatges, la majoria tenen el seu moment de glòria. En destaca les mueques de l'Ernest Castañé, inoblidables. Les paraules tallants com un ganivet de la Maria Miralda. La mirada perduda del Mènec Carreras, antològica. Els personatges de la Cirereta i l'Agràs, a càrrec de la Montse Martínez i l'Anna Clariana, sublins.

Crida l'atenció veure-hi els actors veterans de la casa amb la incorporació jove, la pedrera dels anys a venir. L'ambientació minimalista però

suficient per saber-te en un palau renaixentista. Un vestuari esplèndid, d'època, però portat amb tota naturalitat. No els enganyava gens.

No em puc estar de parlar de Jordi Estivill en el paper de Don Juan, el germà bastard de Don Pedro. Representa el dolent, el malvat que embolica la troca. Va haver-hi moments que hi vaig veure el dimoni dels Pastorets de Folch i Torres. De fet, aquest grup mateix els va representar fa anys a l'Arxiu Tobella amb un èxit estrepitos.

La taverna de la Rosita

"Pinto les notes d'una havanera, blava com l'aigua d'un mar antic, blanca d'escuma, dolça com l'aire, gris de gavina, daurada d'imatges, vestida de nit". Havanera: *Vestida de nit*.

El grup de teatre Qollunaka n'ha fet una altra de grossa. Ens ha regalat un musical mariner. I quin un! Segueix el fil dels amors de dos xicots per una mateixa moxa, la Marina. Ambientat a finals del segle XIX en un poble de pescadors català. La guerra de Cuba en fa marxar un dels dos que és donat per desaparegut... de seguida em va venir la Colometa de la novel·la *La plaça del Diamant*. El seu marit també es dona per desaparegut encara que en una altra guerra, la del 36 al 39.

Tornem a la Rosita que té una taverna portada per la jove Marina. La noia es casa amb l'altre pretendent davant la desaparició del primer. Quan finalment torna el desaparegut al poble sa i estalvi, adonant-se de la situació, no mou brega. Accepta a contracor el fet dur de la pèrdua de la xicota i s'incorpora a la vida al poblet de mar.

Les cançons de mar, alegres, tam-

De clàssics i contemporanis, consagrats i novells, la tardor teatral terrassenca ha estat ben animada, interessant i encisadora. En Jaume Valls no s'ha perdut res i comparteix aquest relat crític, d'opinions i emocions, que informaran a qui no hagi pogut assistir-hi i ofereixen una nova perspectiva a qui ja ho ha gaudit.

L'escrit conté unes notes sobre *Molt soroll per res*, del grup de teatre d'Amics de les Arts; *La taverna de la Rosita*, del grup Qollunaka; també sobre *Contes*, un treball de Cesc i el Tinet; *Concert d'amor i de mort*, amb Jordina Biosca i David Garcia a la guitarra; *Els secrets haurien de ser inconfessables*, amb José Manuel Garzón. I una sorpresa final.

l'Enfila't i agafar aire per a poder fer-la més grossa l'any que ve. Està pensada per ser anual, vol arrelar.

El Cesc (Cesc Serrat) acompanyat del Tinet (Agustí Planas) van entendre-nos amb un seguit d'històries i cançons. El Cesc portava la veu cantant amb l'attrezzo corresponent, confeccionat amb gust per ell mateix, i el Tinet feia intervencions musicals, comentaris adients... Bo, bo de debò.

Concert d'amor i de mort

Al vespre va venir la Jordina Biosca amb el seu espectacle *Concert d'amor i de mort*. L'acompanyava a la guitarra el David Garcia. Quin bon tèn-

dem feien. La seva paraula, la seva presència ens va atrapar una hora llarga. Beu de bones narracions, de literatura fina. Quina artistassa! Era un espectacle subvencionat, gratuït, per tant. Però la demanda anticipada va fer catxa (un 30% no van venir o van avisar a darrera hora). Vam haver de córrer a buscar familiars per a aprofitar la sessió.

Els secrets haurien de ser inconfessables

I per si no fos poc, el divendres 22 a l'Ateneu Candela, vam fer venir el José Manuel Garzón amb l'espectacle *Els secrets haurien de ser inconfessables*. Va ser una extensió del festival de narració oral barceloní Munt de mots -dotzena edició-, a casa nostra. El narrador d'Elx i ara establert a

Manresa ens va delectar amb mil-i-una històries personals i de la bona literatura.

Pretenia fer l'actuació sense el micro, però el soroll que regnava dins el local i fora al pati va fer-ho impossible. Es comparteix espai amb el bar. Creu i ratlla a l'Ateneu Candela en aquestes condicions. Tot i que hi havia una cortina per delimitar l'espai escènic el xivarri no el tapava gens.

La sorpresa final

Des de fa anys s'havia anat fent una presentació dels diferents grups amateurs de la ciutat amb els seus treballs. Era una oferta municipal, des de Cultura. Però tenia dues pegues grosses aquesta empresa. Si bé es feia per a donar-los una oportunitat i fer-los conèixer, es feia en unes pèssimes condicions. Primerament, perquè es programaven a la primavera enllà quan el bon temps no convidava a tancar-te en cap local, i en segon lloc, que intentant portar cultura als barris es feien servir centres cívics sobretot, que no tenen cap condició per a fer-hi arts escèniques. Sales grans però fredes, amb un simple alçat al final i ala, ala... espavileu-vos a esgargame-llar-vos com pugueu. Quina poca consideració pels esforços actors i actrius que havien d'actuar.

Ara s'ha corregit aquest desastre i ahir el grup Pam va poder gaudir d'un espai escènic al Teatre Principal. Ja era hora! La nit de Sant Joan va brillar. Un espetec jove que promet, si continua treballant. Altres grups ho van fer el dia abans, també comptant amb la sala de l'Alegria (Qollunaka, Fargam...). Aquest minicicle malauradament no consta al programa "Terrassa té cultura". Per això he hagut de deixar punts suspensius.

ASSESSORA
— gestió en economia social —

Centre de formació i gestió
de Cooperatives i Societats Anònimes
Laborals del Vallès Occidental

- Constitució de societats
- Comptabilitat
- Assessorament laboral
- Capitalització de l'atur
- Assegurances
- Estudis de viabilitat
- Gestió social
- S.L. i autònoms

Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com

→ POESIA

Balades no pagades d'Alda Merini

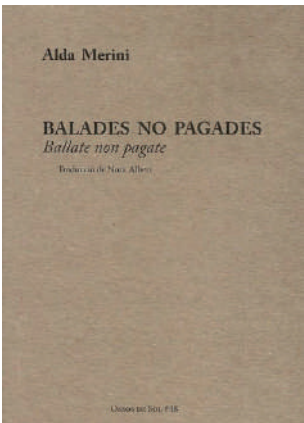
Àngel Carbonell

Per molt que es parli del seu esperit ascètic i franciscà, la poesia en Alda Merini era un do, una gràcia d'aquelles que es reben no sé sap com ni de qui ni per què, però que arriben de molt amunt. Això no vol dir pas que la poesia li resultés fàcil ni senzilla, però és evident que a cada vers hi ha alguna cosa que va més enllà de la feina rocosa del devot. Potser sí que la inspiració la trobava treballant, però, quan li arribava, era una inspiració torrencial i generosa. No s'entendria, si no fos així, el volum i la qualitat de la seva obra. Tenir el do poètic no ha de ser senzill. Significa viure en una freqüència vibratòria diferent a la resta dels mortals, significa una sensibilitat encetada i una cadena de reaccions incomprensibles davant fins i tot els fets més banals. A Merini, això li va passar factura, amb una joventut i maduresa plenes d'ingressos psiquiàtrics i d'inadaptacions, però també ens ha comportat a nosaltres gaudir d'una veu de registre inabastable, de timbre poderós; una veu, en definitiva, que la situa entre les grans figures literàries del segle XX. *Balades no pagades* és una mostra d'aquest do en estat pur, davallat del cel i repartit per a tots nosaltres en forma de poemari. Podríem dir, com ens informen els savis, que no és un llibre unitari sinó un recull de poemes gestats durant anys i anys i recopilats a començaments dels noranta. Però tant se val. No hi busquem la unitat, sinó tot allò que Merini ens pot comunicar. I a cadascun dels poemes la trobem a ella, sigui enamorada, devota, ascètica o mística, sensual, amb pors o recordant persones importants de la seva vida. Cada poema, quan s'hi entra, quan se'ns revela, comporta un gaudi enorme. Sentim la poetessa anímicament despullada, sense amagar-nos res, gairebé tornant ja de tot, però viva i amb esperança. No es tracta de deixar anar grans frases. La poesia d'Alda Merini s'ha d'assaborir per ella mateixa. En glossar-la, he de reiterar allò que ja he dit altres vegades i és que no hi ha necessitat de presentacions ditiràmiques quan l'obra es presenta i reivindica per ella mateixa. Podria destacar tots i cadascun dels poemes per múltiples virtuts. M'agrada la manera com ens transporten al món interior de l'autora i, alhora, ens sacsegen per dins, emmotllant-se cadascun dels seus versos al nostre propi univers de records i vivències. Com no recordar aquell ésser estimat en llegir versos com aquests, tan equilibrats, tan plens d'enyorança:

Allibereu-me el cor d'aquesta absurda estació d'amor plena de records secrets. Com un sàndal d'or la seva bellesa m'ha colpit el front, al cim dels meus pensaments.

I així, un poema rere l'altre, en una concatenació de sensibilitat, de sinceritat i de geni. Aquesta és la grandesa dels grans i jo no sóc ningú per descobrir-vos la grandesa de Merini, però humilment no me'n puc estar d'animar-vos a llegir-la una vegada i altra. I per això cal agrair la immensa aportació de la seva traductora al català, la Nora Albert —que també n'ha traduït el poemari *La terra santa* per a l'editorial Arrela—, també poeta d'alt nivell i de joiosa sensibilitat, que, juntament amb Meritxell Cucurella-Jorba —que n'ha traduït el poemari *Clínica de l'abandó* per a Cafè Central i el volum memorialístic en prosa *Deliri d'amor* per a Prometeu Edicions— ha fet possible disposar d'Alda Merini en el nostre idioma. Aquest mèrit, no cal dir-ho, també és de les editorials que l'han publicada, en aquest cas Adia Edicions. La seva col·lecció «Ossos de Sol», a la que pertany aquesta obra, és un exemple de criteri, de qualitat, de solidesa i d'exigència. Per assolir semblant nivell cal picar molta pedra, cal fugir de la banalitat, de la subvenció maldestra, cal treballar per l'exigència i, sobretot, cal ser molt valent. I en aquest cas, en oferir-nos aquesta edició bilingüe italià-català de les *Ballate non pagate* de Merini, han fet una feina encomiable. I tothom ho ha de reconèixer i agrair.

Publicat a *Lletres Bàrbares*: <https://www.lletresbarbares.cat/llobres/baladas-no-pagadas>

FITXA

Balades no pagades

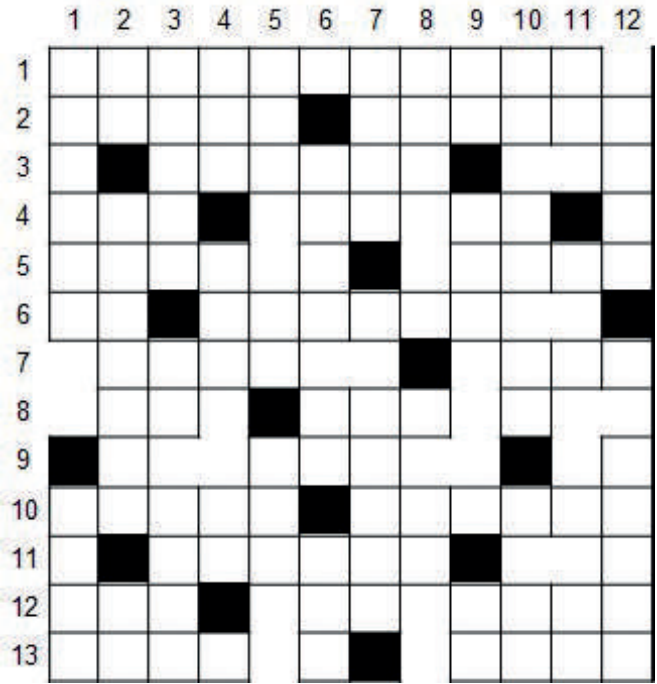
Alda Merini

Traducció de Nora Albert

Adia Edicions, Calonge, 2019

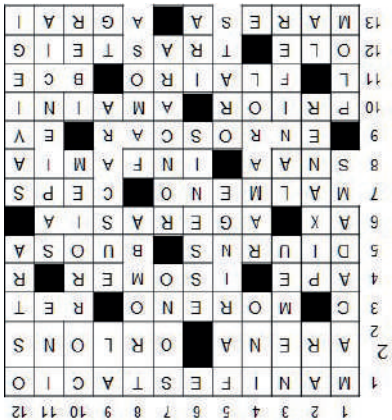
→ MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

HORITZONTALS: 1. Pel polític, declaració; pel poble, concentració; pel devot, demostració del senyor / 2. Punt d'ateratge de la llàgrima. Fibres sintètiques per fer unes orles de collons / 3. Cap de cony. El cognom més tocat del sol. Retícula capil·lar-sardanesca / 4. Amics de Passar l'Estonia. Mal mories per culpa d'un àtom així. P amb crossa / 5. Solen estar actius en horari d'oficina. Abuso incomprensiblement de la malalta de pústules a la pell / 6. Dintre del taxi. Vellesa lliure de les xacres pròpies de l'edat / 7. Tracto sense miraments (com a mal menor). Els forçuts de la vinya / 8. Podria estar sana, però té l'ansa rebregada. Blasme públic que els llatins resolien en família / 9. Abraçar com una serp. Ve d'esquena / 10. Al Priorat el tracten com un superior. Escampi la boira / 11. Perdeu les cinc. No floria bé, jo ja m'ho ensumo. Bec deforme / 12. Si senyor, això és una bona faena! Maneig d'andròmines a la discoteca / 13. Condió de mare?: no, de mar. Remercià per no anar a l'infern. VERTICALS: 1. Paviments per carreteres i per embellir madames. La part pesada de la ploma / 2. Terminació de primera. És com si tingués boira a la bufeta. Plaç il·limitat / 3. Malmeneu el grec adorador de Zeus. Del mamífer que produeix llana / 4. Síntomes d'inoperància. Sembla del ram del farol, de tan inquiet i bellugadís. Acut amb la

bessona a l'estrena / 5. Si algú pot ser víctima de faringitis és ella. Bojos com acaben tots els enamorats / 6. Vet aquí la bessona. Solien embolicar-se amb les essènies. Quin pecat, escapçar la gira! / 7. Recordo, per la veu, un italià afirmant-se. Aquest, per la veu, el que farà serà no deixar-nos dormir / 8. Fa de mal tombar, un núvol com aquest. Com a nina s'ha fet cèlebre / 9. Al final del final. Acusaré de mala manera la basca. Posen límits al trekking / 10. Fèiem malbé de tan sulfurats. Abans era aquí i arà el trobaràs a Sibèria / 11. A l'interior dels cines. Aquella saviesa dels universitaris romans / 12. Qui li escruta la panxa és per afany de lucre. Obri com un universitari romà.

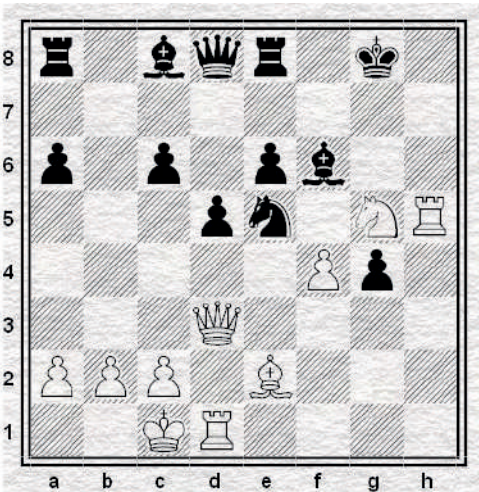

→ VINYETES

→ PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

Juguen blanques i guanyen.

D'una partida entre Karaklaic i Nedelkovic (Iugoslàvia, 1957) és aquesta posició on el blanc va aprofitar el torn de joc per fer un atac mortal de mat sobre el rei negre. Com ho va aconseguir?

Nivell: mig

Solució: 1.Tf8+!A×h8 2.Dh7+Rf8 3.D×h8+Re7 4.Dg7+Lf7+D×f7+Rd6 6.Ce4++

Victor Rivas
Tècnic de Nivell 1,
Mestre Català d'escacs
i Candidate Master (CM)

Classes particulars
i grupals, més de 20
anys d'experiència.

Contacte: 679 654 719
vr18081977@gmail.com

→ PERFILS: MARIUS MASSALLÉ I VEÏNAT

♦ L'educació ha estat vocació per a tu?

Sí, sempre. Vaig estudiar Magisteri, he donat classes a pàrvuls i primària, he estat director d'escola, a la Joan Marquès i Casals, i he treballat al Centre de Recursos Pedagògics, de suport a mestres i escoles, formació, innovació... Per exemple l'inici d'implantació de mitjans audiovisuals; i després la informàtica educativa. Tot en el marc de les propostes de renovació pedagògica i nous mètodes de treball i d'ensenyament, que no és només transmissió de coneixement. A Terrassa vaig participar de l'associació de mestres Alexandre Galí.

♦ En aquells anys de la Transició les institucions estaven per la feina?

Sí. La Generalitat creà el centre de recursos i, paral·lelament, l'ajuntament creà el servei municipal d'educació, que els primers anys treballaven plegats. Personalment, ha estat la dedicació més important de la meua vida, uns 17 al centre de recursos, després del temps com a mestre, i m'he sentit sempre estar actiu en la renovació pedagògica.

♦ A l'activitat política institucional arribes ja passat el 2000.

Entro el 2003, junt amb el Ramon Arribas i la Cèlia Ros, i formem govern tripartit amb PSC i ICV. Els primers anys, amb dedicació parcial, vaig portar Cooperació i Solidaritat, va ser una activitat nova per a mi, em va atrapar molt. De fet ara continuo com a representant d'ERC en aquest consell municipal. I a la Fundació també fem treball amb joves estudiants del dit Tercer Món.

♦ Vas ser responsable també de Medi Ambient?

En el segon mandat, ja amb dedicació plena. Abans havia estat responsable el Ramon, i ara en Carles Caballero, és un àrea que els d'ERC sempre hem estat especialment sensibles, com també mobilitat sostenible, energia sostenible, ens ha preocupat, la municipalització de l'aigua, i volem avançar en la municipalització del transport públic, la creació d'una agència d'energia municipal, etc.

♦ Per què ho vas deixar si tant t'interessava?

Jo no volia ser polític a la institució per sempre. I el servei públic es pot fer en molts llocs.

No volia encasellar-me en aquest espai, que és útil, però és també sa i bo que hi hagi renovació dels càrrecs. Vaig tornar al centre de recursos, llavors a Castellar del Vallès, on vaig reballar taula per taula amb la Carne Forcadell, abans que ella entrés al Parlament i hi en fos presidenta.

♦ Amb la jubilació vas canviar de feina, però sempre servei públic?

Hauria pogut treballar més temps al centre de recursos, però als 63, amb la perspectiva del naixement d'un net, vaig decidir jubilar-me per estar també al servei de la filla i el net, i vull veure'l créixer.

A més, ja feia anys que hi era a la Fundació Torre del Palau, i estar jubilat em va permetre dedicar-hi més temps i esforços. La Fundació té una clara voluntat de servei al país, la llengua, la cultura.

♦ Podries explicar una mica l'activitat?

El programa més important de l'entitat és el de Pedagogia de l'Espectacle, una activitat nascuda amb Rialles, per formar espectadors de la cultura i les arts, el teatre, cinema... Va començar per omplir un espai de cultura en català per infants i joves, amb la publicació *Cavall Fort*, el *Drac Màgic*, que feien pel·lícules doblades al català, teatre infantil... eren espectacles familiars els caps de setmana. Vam treballar perquè fos una matèria escolar més, per desenvolupar el sentit crític, el gust crític també, però no ho aconseguirem. Sí que fem les activitats dins l'horari escolar.

♦ Potser l'entitat és més coneguda pels llibres?

Aquesta és una feina molt rellevant. Llibres de i sobre Terrassa, que ningú més ho fa, amb aquesta línia: monografies, treballs de recerca i altres que difícilment es publicarien, tot i la seva importància, perquè tenen un abast local, tirades curtes segurament difícils de rendibilitzar econòmicament. Traiem almenys 2 llibres per any, des de fa uns 15 anys o més, amb un conveni amb l'Ajuntament i ajuts d'entitats. Però, sobretot, gràcies als subscriptors, un centenar llarg de persones i col·lectius i entitats, empreses.

♦ I encara hi ha una associació de cooperació internacional...

Sí, portats pel nostre esperit solidari i de servei, tenim altra línia: l'ajut a estudiants al

“Hi ha una certa endogàmia en els governs”

«Vocació de servei públic», diu en Màrius Massallé i Veïnat que ha estat la seva aspiració de vida, i els fets així semblen confirmar-ho. Amb 68 anys, presideix la Fundació Torre del Palau, després de dedicar la vida a l'educació. Mestre i membre actiu del Centre de Recursos Pedagògics, ha estat també regidor municipal per ERC, responsable de Cooperació i Solidaritat, els primers quatre anys, i de Medi Ambient, els segons quatre. I «prou», afirma que «8 anys a la institució en són prou».

Tercer Món, amb la idea de col·laborar amb altres realitats socials que estan molt pitjor que la nostra, el món és molt desigual, no podem tancar-nos a casa nostra, hem d'estar oberts. Després de col·laborar amb comunitats d'Àfrica i Àsia, ens van centrar en la realitat de Guatemala. Un dels països més pobres de Centreamèrica. Donem suport a una residència d'estudiants a la ciutat de Koban, que és capital d'Alta Verapaz, comunitats rurals molt separades, comunicacions molt difícils, indígenes maies bàsicament. Intentem ajudar a formar joves en FP o estudis superiors, des de fa una vintena anys. Es formen uns 30 joves per anys, paritaris, amb un crèdit d'estudis a retornar en forma de treball social a les comunitats, ONG de la zona, o la mateixa residència d'estudiants.

“Els països nòrdics, són el model a imitar: una democràcia molt social, que garanteixi el benestar de la gent en tots els àmbits i la màxima igualtat entre tots”

♦ En aquest punt del recorregut, què podries dir dels canvis en educació?

Com a balanç global, s'ha avançat. Si entréssim ara en una escola de fa 50 anys ens quedàrem esgarriats. L'escola en la qual jo vaig aterrar, els anys 70, era una escola encara franquista molt funcional. Mestres de fora molt poc sensibles a la realitat del país, poc interessats per la nostra cultura i amb uns mètodes molt repetitius, memorístics..., la renovació pedagògica va intentar arrelar l'escola al seu territori i societat. Vam intentar recuperar la tradició republicana de l'escola, ensenyament molt més global, cura dels coneixements, dels valors, de les actituds i aptituds dels infants, promoció de la música, la plàstica i dansa i totes les arts. Al mateix temps, fer que el mestre no fos només transmissor de coneixements, que la classe es configurés en espai de compartir, s'aprèn també dels companys, del conjunt, de moltes maneres, aquests mètodes que són encara plenament vigents.

♦ Quin balanç fas de l'experiència política a l'Ajuntament?

Personalment, és una riquesa impressionant haver-hi passat. La visió general de la ciutat és única. Però haig de dir que, per altra banda, els ajuntaments i institucions de govern no sempre tenen prou present les persones, les entitats a qui va dirigida la seva acció, estan més preocupats en fer funcionar la seva entitat que no pas d'atendre les necessitats de la ciutadania. Hi ha una certa endogàmia en els governs.

♦ Com es pot combatre això?

Crec que la capacitat de transformació no és només de dalt a baix, també de baix a dalt. La ciutadania pot obligar a fer, més encara, tenim l'obligació de marcar l'acció dels nostres polítics, entitats, organitzacions. Podem fer moltíssimes coses forçant els nostres governs. L'altra cara d'aquesta proposta és que no hem d'esperar sempre que l'ajuntament ho solucioni tot, cal moure's, hem de ser responsables. La responsabilitat personal és importantíssima, en sentit cívic, jo construeixo la ciutat i el país, soc qui força l'administració.

♦ Aquesta és una actitud personal només o parla d'alguna ideologia política?

Sempre m'he considerat socialista, des de la primera militància, en els anys 70 al PSC reagrupament. Penso també que davant les crisis que vivim la solució hauria de passar pel que jo anomenaria socialisme democràtic. Sempre vam mirar els països nòrdics, eren el model a imitar, i continuo pensant que ho són, una democràcia molt social, que garanteixi el benestar de la gent en tots els àmbits i la màxima igualtat entre tots, en treball, habitatges, serveis.

♦ La sobirania plena de país podria ajudar a solucionar els problemes?

Una part crec que sí. Tinc la sensació que Catalunya s'acosta més al model socialdemòcrata nòrdic que et deia. Aquí l'equilibri de forces és més favorable, les lleis que aprova el nostre Parlament són més progressistes. Ara, com diu en Joan Tardà, maleïda la pàtria si no m'ajuda a resoldre els problemes dels pobres del meu país. Vull la independència per millorar les condicions de la gent d'aquí, no perjudicar la gent d'allà, m'importa més la societat que la bandera, i fins i tot la llengua és un bé que sí que m'estimo i voldria mantenir però no per imposar-lo a ningú.

Pep Valenzuela

Número 81

Gener 2022

MALARRASSA és un mitjà de comunicació de COOPERATIVISME INFORMATIU de PROXIMITAT el DRET a una INFORMACIÓ DE QUALITAT